

ПОСТАТЬ МУЖА ДОСКОНАЛОГО

Дякую тобі, брате Невіллі. Благословить тебе Господь.

Хороше бути знову цього ранку у шкіні. Люб'язне “доброго ранку” вам усім. І я вірю, що для нас усіх це буде чудовий день, в Присутності нашого Господа. І тепер, цього ранку в мене є один урок. Я хочу одразу ж перейти до цього уроку, бо це є. . . Я думаю, що це важливо. І це є. . . І щоб не томити так людей, ви розумієте, бо доводиться довго стояти, багато хто стоїть на ногах. Я одразу ж звернуся до цього уроку.

² І тепер, сьогодні ввечері я хочу говорити на тему *Провідник мого життя*. І я сподіваюся, що ті, хто зможе, всі, хто зможе, будуть сьогодні ввечері о тій годині тут. Все ж, якщо у вас є своя церква, ми. . . звичайно ж, ми хочемо, щоб ви були у—у своїй церкві. Бути там — це ваш обов'язок, — там, де місце вашої служби, щоб дати вашому світлу сяяти.

³ Отож, ми все сподіваємося, що, кожного разу, як ви приїжджаєте, що в нас тут буде трохи більше місця. Але в нас труднощі з цим, ох, всюди. Ота рада господарників, звичайно ж, доклала усіх зусиль. І, посилають в одне місце, там дають на це згоду, потім відсилають кудись іще, і там це забороняють. І відсилають назад, і *отут* на це дають згоду, і знов туди ж. О-о, оце так час був у нас! Але, знаєте, сатана постійно воює проти того, що є правильним. Просто пам'ятайте, ви є завжди праві щодо. . .

⁴ Я все думав, де ти, Ентоні. Як я розумію, в тебе була зустріч з твоїм батьком. А я шукав очима там по зібранню. Він сказав, що ти сидів там. Ми раді, що ти і твій батько тут з нами, брат Мілано з Нью-Йорку. Маю надію, як поїду цього разу за кордон, що в мене буде іще один пагінчик з Нью-Йорку, десь там, якщо Господь зволить.

⁵ І тому ми дуже раді за кожного з вас. Просто—просто чудово, що ви тут.

⁶ І у нас учора ввечері був незабутній час, тобто, принаймні, для мене самого. В мене було. . . [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] “І Ісає в храмі”. І отож ви. . .

⁷ А сьогодні вранці ми хочемо говорити на тему, тобто, навчати, точніше, якщо в нас вийде — “Будова живої Шкіні, будова—будова живої Шкіні, оселі живого Бога — досконалого Мужа, живої Шкіні живого Бога, в якій Він перебуває”. І якщо. . .

⁸ Я так розумію, дехто тут дуже добре співав. Мені не вдалося послухати це. Та сьогодні ввечері в мене є намір

постаратися попасти на це. Моя дружина розповідала мені про брата Ангрена, я вважаю, його звати саме так, з—з Теннесі. Отож, він був тут учора ввечері. Я не бачу його цього ранку, але я думаю, він десь тут. І сьогодні ввечері, якщо вдасться, мені хотілося б послухати, як він співає, або “З Небес зійшов Він” чи “Великий Ти”. Я б хотів послухати це. Хто з вас хотів би послухати брата Ангрена? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] О-о, мені—мені подобається добрий спів. І Меда сказала, що в нього такий немовби як баритон. І це нагадує мені нашого брата Бакстера — він теж співак, як нам усім відомо. І “З Небес зійшов Він” або “Великий Ти”. Я думаю, я вже визначив, де він, отам. . . Чи нормально це буде для вас, брате Ангрена, якщо сьогодні ввечері ви залишитесь, будь ласка? Залишитесь, тобто, постараетесь залишитися на вечірнє зібрання? Що ж, я—я. . . Що ж, не. . . Я вам кажу, як щодо цього, якби ми. . . Я не хочу ніяких непорозумінь, ні для кого. Але чому б і ні, в такому разі, якби нам, під час *Семі Печаток*, коли ми проповідуватимемо це, якби ви приїхали. Я б хотів, щоб це потрапило на плівки, розумієте, щоб це було: “Великий Ти” і, також, “З Небес зійшов Він”, того часу.

⁹ О-о, хіба це не чудово — служити Господу? Я не знаю, що я робив би, якби я не був християнином! . . . ? . . . Це настільки добре — бути християнином. Мені просто хочеться стрибати та кричати скільки вистачить в мене голосу. Бути християнином — подумати про це, — цілковито закорений у Христі!

¹⁰ Я знаю, що я щоразу називаю ім'я цього чоловіка неправильно. Це або С. Т., або Т. С., чи якимось так. Самнер, Брат Самнер. Він. . . Я хочу подякувати йому та його любій дружині. Я думаю, вона провела десь приблизно, здається, десь шість місяців за машинкою, друкувала ці *Сім Періодів Церкви*. І тепер вони в нас є отут, надруковані, готові до коригування, і скоро будуть у вигляді книжки — *Сім Періодів Церкви*. Сестро Самнер, де ви там є, ми повинні будемо обов'язково заплатити вам за це. Це, це був чималий обсяг роботи. О-о, вона *отака* завтовшки. Мені знадобиться шість місяців, щоб прочитати її повністю, я вже не кажу про те, що це потрібно було друкувати з плівок, і, потім, перегортати її та видаляти повторення, і зробити з цього книгу. Ми, не гаючи часу, підготуємо її та відправимо на друк, бо ми вважаємо, що це є те, що люди повинні одержати зараз же, і ви зможете зайнятися дослідженням цього. І Біллі якраз показував мені, коли я прийшов туди, декілька хвилин тому, що—що—що вона—вона зараз готова, щоб відправити її друкареві. Тож, сестро, скинія заплатити вам за це. Я не хочу, щоб ви робили це задарма. І—і ми або. . . Якщо ми випустимо книгу, і потрібно буде встановити на неї певну ціну чи щось таке, ми встановимо певну ціну, і, в будь-якому випадку, ви

одержуватимете дещо з тих грошей з кожної проданої книги. Ви просто поговоріть з радою, з радою господарників чи з кимось із них там, і вони потурбуються про це для вас. Нехай Господь вас рясно благословить.

¹¹ Старенькі брат та сестра Кідд сидять там, їм вже десь під сто, залишилося всього нічого. І я бачився з нею якийсь час тому, і вона сказала: “Ну, це вже, мабуть, буде останній раз, як я тебе бачу, брате Білле”. Сказала: “Я вже така стара”.

¹² Я сказав: “О-о! Я не хочу чути від вас таких слів. Ви ж як матінка і як татко”. Ми любимо брата та сестру Кідд. Ми, кожен, любимо. І це просто. . .

¹³ Зі мною щось робиться, коли я бачу, як вони заходять до церкви, отака ось немолода пара. І тільки подумати, вони проповідували Євангелію ще до того, як я народився. А я вже немолода людина. Так. Просто подумати, вони проповідували ще до того, як я народився. І ось я тепер такий, який я є, починаю думати, що я вже такий старий. І думаю, чи не слід вже залишати. Аж бачу, як заходять брат та сестра Кідд — “Слава Богу! Аллллуя!” Я кажу: “Ні, я почуваюся добре”. Так, панове. Бачити їх, які вони жваві, як вони дійсно додають тобі натхнення!

¹⁴ І тоді усвідомлюєш, що, знову ж, з таким стажем, скільки мені самому років, і ще й досі на цій ниві. Прийшли сьогодні вранці та запиталися про книжки, чи можна їм узяти книжки та продавати їх. Запитали про плівки, щоб їм можна було піти завойовувати душі, прокручуючи ці плівки, майже у сторічному віці. Отож, де ваші “двоє крил”, про які ми говорили учора ввечері? Так. Я починаю думати про те, що “А де ж мої?” — коли він сказав це—це учора. Скільки вам років, сестро Кідд? [Сестра Кідд каже: “Вісімдесят один”.—Ред.] Вісімдесят один. Скільки вам років, брате Том? [Брат Кідд каже: “Вісімдесят два”.—Ред.] Вісімдесят один і вісімдесят два, і досі застосовують свої крила, в дії, досі їздять.

¹⁵ Коли в Огайо десь щось не так, і сестра Кідд знає про це — вдома дзвонить телефон. Нещодавно вона подзвонила, і, мені здається, якесь немовля, маленька дівчинка народилася, і кишки в неї були поза тілом. [Сестра Кідд каже: “Сечовий міхур”.—Ред.] Сечовий міхур знаходився поза тілом у дитини. І лікар не знав, що робити з цим, і він боявся братися за операцію. Ми помолилися. [“Прооперували, Брате Брангаме, і вправили їх назад, бо сказали: ‘Вона не виживе’. І там їй просто вправили ті кишки”.] Вправили кишки, на операції, і думали, що вона не виживе. А вона вижила. [“Нічого не проходило”.] Потім, нічого не проходило на—на. . . через пряму кишку, їжа не проходила. І сестра Кідд подзвонила ще раз. Ми піднесли молитву ще раз, і зараз у неї все нормально проходить. І вона тут як свідок; також і лікар. Бачите? Це

свідок того, що Господь Ісус є величний Творець! Бачите, що сатана намагався зробити? Відняти в тієї дитини життя. І потім, отак, потім, мені здається, тая жіночка прийшла до Господа. [“Вона примирилася з Господом прямо у мене вдома”.] Повернулася до Господа. Сестра Кідд привела її до Христа, після того, як з її дитиною сталося таке сильне чудо.

¹⁶ Вчора був один дзвінок з Каліфорнії, один брат-служитель звідти, з яким я був, коли вперше їздив до Каліфорнії, багато років тому. Його онучок народився з— з чотирма... з трьома заблокованими клапанами у серці. І я розповів йому про цей випадок. Я сказав: “Бог, який здатен створити оце інше та виправити його, звичайно ж, може зцілити твого онука”. Просто сказав цьому хлопчині не зневірюватися.

¹⁷ І цей хлопчина був на зібранні, коли я перший раз був у Каліфорнії, приблизно вісімнадцять років тому, ось, це було шістнадцять років тому. І я був у Каліфорнії. І він... Те зібрання справило такий вплив на того хлопчину, що... Коли в них з'явилася та дитина, вона народилася, і побачили, що там щось погано, вона була вся синя, і там їй закачували кисень та все інше. І, здавалося, вона не виживе, і лікарі тоді провели огляд, і виявилось, що у неї в серці було заблоковано три клапани. Взагалі не відкривалися, розумієте, качав лише—лише один клапан. І той подзвонив своєму татові та сказав: “Тату, дзвони брату Брангаму, негайно. Розкажи йому, що всі... ‘Просто попрохай Христа. Він виконає це’”. Отак от. Ох, подумати тільки! Отой вплив, те, що вони бачать, розумієте, ми говорили про це, учора ввечері. Правильна річ у відповідний час.

¹⁸ Ну, ми продовжуємо розмову і так і не підйдемо до уроку, хіба не так? Це як маляса холодного ранку, і така товста, ви розумієте, і все зливається в одне. Ми дуже раді мати таке-от спілкування. Так, панове.

¹⁹ Отож, давайте-но тепер заспокоїмося та перейдемо до уроку зараз. Можливо, буде... Я не знаю, чи видно вам буде, чи ні, те, що на дошці. Може, я розверну її ось *так*, за декілька хвилин, щоб нам можна було, ось, деяким з вас, щоб... [Брат Едгар “Док” Брангам каже: “Чи треба її підсвітити?”—Ред.] Що ти кажеш? [“Чи хочеш ти, щоб її підсвітили?”] Ні, зараз, я думаю, ні, Док. Може, за хвилину. [“Он там з підлоги я можу зробити підсвітку”.] Ну, ми—ми зробимо це, коли в мене буде декілька... Тут є світильник? Гаразд. Давайте-но просто повернемо її ось так. Чи видно вам там ззаду? Видно? Якцо видно, підніміть свою руку, якщо вам видно цю дошку, можете прочитати те, що на ній. Ні. Гаразд. Зробіть підсвітку. Отож, поки там готуються до цього... .

²⁰ Цього ранку я починаю пізно; тобто, ні, ні, десь на

п'ятнадцять хвилин раніше. І тому, в такому разі, ми не будемо поспішати, бо ми не хочемо, щоб було похапцем. Коли у тебе все похапцем, тоді ти просто нищиш те, що збираєшся сказати. Отож, я слухав одну плівку, якимось на днях, як я говорив вам, і мені було так соромно за себе — не за те, що я говорив, але за те, як я говорив це — занадто швидко, і була така нервова напруженість. Я б хотів зачекати. Це . . .

²¹ Я—я зовсім нещодавно бачив те місце, де збираються будувати великий зоопарк, тут у центрі Луїзвіллу. І містер Браун, здається, саме він пожертвував там мільйон доларів на той зоопарк. Що ж, якби в мене був той мільйон, я мало не віддав би його їм, щоб відпустити тих тварин на волю. Я—я не прихильник того, щоб когось саджати у клітку. Я просто . . . Я приходжу в зоопарк і бачу тих бідолашних тварин, ведмедів, та левів, та інших, ходять туди-сюди, у довічному ув'язненні, розумієте. І від цього стає так погано. Зрештою, вони спіймані розумом людини, яка кмітливіша за них. Розумієте? І їх спіймали та тримають їх у полоні.

²² І я думаю про те, як чинить це диявол. Він ловить дорогоцінні душі, які мали б мандрувати Божими просторами, та полями, і—і так далі, потім заточує їх у в'язницю якоїсь деномінації, чи якогось віровчення, чи чогось такого, і тримає їх там на прив'язі. І яка це жахлива річ.

²³ І я не люблю зоопарків. Але я в чомусь почуваюся подібно деяким з тих тварин, коли в тебе з кожного боку тільки ґрати, і намагаєшся визволитися, ви розумієте, щоб—щоб вибратися, щоб зробити дещо.

²⁴ Тепер, перш ніж ми наблизимося до Слова, давайте-но наблизимося до Автора цього Слова, коли ми зараз схилимо наші голови у молитві.

²⁵ Наш ласкавий Небесний Отче, ми знов зібралися цього ранку в Імені Господа Ісуса, Твого дорогоцінного Сина. Бог зодягся у тіло, прийшов на цю землю як вблагання за наші гріхи, та помер, Праведний, щоб ми, завдяки тому, що Він є праведний, ми, неправедні, могли зробитися досконалими у Ньому. Ми прийшли, визнаючи, що ми є негідні, Господи. В нас нема нічого доброго. І ми всі в одній великій в'язниці. Не має значення, в якому кутку ми станемо, все одно ми всі у в'язниці. І ніхто не в змозі допомогти іншому. Але, Бог, у Своїй безкінечній ласці, зійшов та відчинив двері темниці, щоб звільнити нас. І ми тепер вже більше не в клітці. Ми не сидимо в зоопарку цього світу, але тепер ми є вільні. Ми на волі.

²⁶ О-о, як ми любимо Його та обожнюємо Його! Як ми можемо ходити широкими ланами Його обітниць та бачити, як вони проявляються перед нами! І, на власні очі, бачимо,

як величний Бог Вічності розкривається перед нами та виявляє Себе реальним, подібно як Він виявлявся пророкам у давнину. Знаючи оце, що вони спочивають з певністю, що одного дня ми знову встанемо, після того, як прийде кінець цьому життю, і воскресіння у Вічне Життя, яке ніколи не відійде. Наші тіла не старішатимуть. І ми ніколи не помremo. І ми ніколи не будемо відчувати голоду. І нам ніколи нічого не забракне. Але ми ходитимемо з Ним. Ми хочемо почути, як Він скаже: “Увійди в радість Господа, що була приготована для тебе ще від закладин світу”. Ще до того, як увійшов гріх, як Він зробив був приготування, подібно як для Адама та Єви, щоб їм ніколи не довелося хворіти чи зазнавати труднощів. І ось, Він приготував це для нас, і Він знав наперед, що ми прийдемо. Гріх поставив потужну блокаду, та нині гріх віднято, Кров'ю Ісуса. Отож, ми направляємося до обіцяної Країни, завдяки обіцянці Бога, котра є Вічною.

²⁷ Благослови нас нині, Отче, коли ми досліджуватимемо Твоє Слово. Ми хочемо знати, якого роду людьми нам повинно бути, щоб потрапити Туди. Допоможи нам сьогодні у цьому навчанні, щоб величний Верховний Вчитель був з нами — Святий Дух щоб зійшов та об'явився нам через Своє Слово. Бо ми просимо це в Його Ім'я та задля Його Слави. Амінь.

²⁸ Отож, по-перше, я хотів би, щоб ви звернулися зі мною до Другого Петра, 1-й розділ. Я хочу прочитати один уривок з цього місця Писання, Друге Петра, 1-й розділ. І тепер до вас, в кого є олівець та папір. . .

²⁹ І, мені здається, сьогодні вранці мені сказали, що—що іноді, коли повертаю свою голову вбік, звук на плівці приглушується. Це в мене відбувається ненавмисне. І, я думаю, якимось, якби нам подумати про те, щоб дістати мікрофон, що кріпиться на розтяжках, та почепити його сюди на стелю. І тоді не матиме значення, де ти, все буде нормально. Це було б чудово, просто звідусюди, просто мікрофон над стелею.

³⁰ І тепер, в той час, як я говоритиму, і якщо ви, після служіння, тобто, захочете, зможете перемалювати цей начерк тут. Потім, в мене це також надруковано отут. Я візьму кнопку та приколю це отут спереду, якщо ви захочете зробити це колись. Приходьте сьогодні після обіду трошки раніше, щоб нам зрозуміти.

³¹ Отож, ми наближаємося до *Семи Печаток*. Ми якраз закінчили з *Сімoma Періодами Церкви*. А це буде певне Послання по навчанню, яке дасть місце прив'язки людині, яку буде відкуплено Кров'ю Господа Ісуса і яка буде у тому періоді Церкви, тому Вічному періоді Церкви при завершенні Печаток. Отож, ми знаємо, що в нас є Сім Сурем, Сім Кар,

Чаш і так далі, які ми розбиратимемо, коли ми йтимемо далі. Але ми чекаємо на більшу кількість місць, щоб можна було розсадити людей, тепер.

³² І я подумав, що це ув'яжеться саме так, як я й розраховував. Я не думав малювати цей начерк, але нещодавно я був у Кентуккі з деякими дуже дорогими мені друзями, з Коксами. Я поїхав туди, думав, може, вдасться ще день пополювати на білок, поки не скінчився сезон. І я був там у лісі з моїм другом, з Чарлі, були там, і з Родні, його братом. Я не бачив жодної білки. Я думаю, це я налякав їх там усіх, коли я став вигукувати там у лісі. Ось що прийшло до мене, хлопці, і—і Сестро Неллі та Марджі, коли я сказав вам, що я розповім вам у неділю, коли я дійду до цього. Це те, що прийшло до мене — стосовно проповіді, на яку я збирався говорити. І як це точно ув'язується з усім іншим! І, о-о, мені це подобається. Зійшов такий непідробний—непідробний дух вигукання, там у лісах.

³³ Тож тепер, давайте-но тепер прочитаємо, Перше Петра, тобто . . . точніше, Друге Петра, 1-й розділ, уривочок з Цього.

Симон Петро, слуга й апостол Ісуса Христа, до тих, хто одержав з нами рівноцінну віру через праведність Бога та нашого Спасителя Ісуса Христа.

³⁴ Мені подобається те, як це формулюється тут, бо вся моя тема цього ранку заснована на вірі. Розумієте? Дозвольте-но мені прочитати це ще раз. Слухайте уважно.

Симон Петро, слуга й апостол Ісуса Христа, до тих, хто одержує—одержав рівноцінну віру. . . через праведність Бога. . . нашого Спасителя та Ісуса Христа:

³⁵ Зверніть увагу, він каже, що “Я одержав цю віру, і я звертаюся тут до тих, хто одержав подібну дорогоцінну віру”. Я хочу. . . Це не до зовнішнього світу. Це до Церкви, розумієте, до тих, хто у Христі.

Благодать вам та мир нехай намножиться через пізнання Бога та (через) нашого Господа Ісуса Христа,

Бо Його Божественна сила подала нам усе. . . Його Божественна сила нині подала нам усе для життя. . . побожності пізнанням Того, Хто покликав нас до слави та чесноти,

Завдяки їм нам даровано. . . нам даровано дорогоцінні та превеликі обітниця, щоб через них (через ці обітниця) нам стати причасниками Божественної природи. . .

36 Отож, нехай тепер це вбереться дуже глибоко. Цього ранку не проповідую; ми просто навчасмо цьому уроку. “Божественна природа”. Дозвольте-но мені зараз прочитати цей 4-й вірш ще раз, щоб ви не прогавили це. “Завдяки їм нам даровано . . .”

Завдяки їм нам даровано дорогоцінні та превеликі обітниці, щоб через них (через ці обітниці) нам стати причасниками Божественної природи, уникнувши тління, яке хтивістю розповсюдилося у світі.

37 Бачите — “цей світ”, — ми уникнули цього тепер. Він звертається тут до Церкви. Ось чому ми тут сьогодні вранці — розібратися, який є цей шлях, які є Божі умови. Тут не знайдеться жодної людини, яка любить Бога, але не хоче бути, не хоче бути більш подібною до Христа. Отож, це викладено тут. Кожен християнин! Я старий ветеран. Погляньте на брата та на сестру Кідд тут, вони, мабуть, найстарші у цьому будинку. Але якби я спитав їх: “Яке є бажання вашого серця?” Відповіддю було б — “Бути ближче до Бога”. Коли ти вчишся в Христа, в Ньому є дещо таке, що є таким люблячим, ти просто намагаєшся злитися з Ним.

38 Вибачте цей вираз. Я сказав своїй дружині тут нещодавно, вона . . . обидва вже старіємо, і я сказав їй, я сказав: “Чи кохавш ти мене так, як кохала раніше?”

Вона сказала: “Звичайно ж, кохаю”.

39 І я сказав: “Знаєш, я кохаю тебе так сильно, що я бажав би взяти та зробити так, щоб ти була в мені, щоб ми просто могли бути, дійсно, бути одно, ще більше”.

40 Тепер, оце, помножте це на сто мільйонів, і тоді ви побачите, як почувається віруючий, що закохується у Христа, хоче злитися з Ним, бо це кохання. І тут Він збирається виявити нам, як через ці обітниці нам стати причасниками Христової Божественної природи. Одним ось, смертному тілу, як ми можемо стати причасниками.

41 Я можу сказати тут дещо. Причина, чому я вірю . . . Ось, тут нещодавно хтось зрозумів мене зовсім неправильно. Я одержав листа від служительської асоціації, де було сказано, що я вірю, що були . . . “В нас парні душі. І ми мусимо залишити своїх супутників, якщо ми з ними не є парними душами, щоб одружитися з іншим, з яким ми є парні душі”. О-о, який жах!

42 Я сказав: “Я не винен у такій єресі”. Я завжди був проти такого. Я—я не вірю в таке. Звичайно ж, ні. Я вірю, що Бог дає нам пару. Це є правда. І тоді ми стаємо частиною один одного. Це так. І перш ніж чоловік одружиться, він повинен обміркувати оце все, дослідити це.

43 Один юнак спитав мене якось на днях, сказав: “Ви думаєте, мені можна, слід було б одружитися, брате Брангаме, на *такій-то* дівчині?”

Я промовив: “Які в тебе почуття до неї?”

Він сказав: “О-о, ну, я просто так її кохаю”.

Я сказав: “Ну що ж, якщо ти без неї помреш, в такому разі тобі краще одружитися з нею. Але якщо ти зможеш жити без неї, то краще ні. Отак, але якщо для тебе це смерть, то краще—краще йди та одружуйся”, — сказав я. І ось, те, що я намагався донести до нього, оце ось — чи кохав ти її настільки!

44 Отож, зараз, перед одруженням, все просто прекрасно й чудово. Та після того, як ти одружишся, тоді приходять життєві тягарі та випробування. І ось коли ти маєш любити так, що ви розумітимете один одного. Коли ти засмучений через неї, вона засмучена через тебе, ви все одно розумієте один одного.

45 Отак воно є з Христом. Розумієте? Ми мусимо так закохатися у Нього, що коли ми попрохаємо про що-небудь, а Він не дає нам цього, це анітрохи нас не бентежить. Розумієте? Розумієте? Чому? І єдине, як ти можеш бути таким — це стати причасником Його Божественної природи, тоді ти зрозумієш причину, чому Він не може дати це тобі. “Причасники Його Божественної природи”.

46 І погляньте-но сюди — “Уникнувши тління, яке хтивістю розповсюдилося у світі”. Уникнули цього! Бачите, до кого це? До Церкви, до тих, хто у Христі, хто став вище одних усіх речей. Не те, що він сам піднявся вище, але Христос підняв його.

47 До моїх темношкірих братів та сестер, що цього ранку присутні тут, я не хочу, щоб це когось заділо, в жодному разі. Але, якийсь час тому був на одному зібранні, я не знаю, чи говорив я це у шкіні, чи ні. Я розповідав це багато де. Одна темношкіра сестра там сказала: “Можна мені дати свідоцтво, тобто, засвідкувати?”

“Звичайно ж, сестро, давайте”.

48 Вона сказала: “Я хочу сказати це свідоцтво задля слави Божої”. Вона сказала: “Знаєте, я—я не така, якій мені слід бути, — і вона сказала, — я не така, якою я хочу бути, але, — вона сказала, — одне є певним — я вже не така, якою була раніш”. Розумієте? Вона звідкись прийшла. Її було приведено.

49 Ось як ми пізнаємо, що ми перейшли від смерті до Життя. Ми озираємося на ту яму, з якої нас витесали. Розумієте? Ми не такі, якими ми хочемо бути; ми навіть не є такі, якими нам

слід бути, але одна річ, за яку ми вдячні — ми вже не такі, якими були раніш. Це так. Ми рухаємося вперед.

⁵⁰ “І уникнувши тління цього світу”. Уникнувши оцього — хтивості та тління цього світу, ти вище цього. Отож, ось — отож, ось до якої людини Він звертається — до людини, що уникнула оцього всього, розумієте, тління цього світу.

І, крім цього, доклавши усе старання, покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті — пізнання,

А в пізнанні — стриманість . . . в стриманості — терпеливість . . . в терпеливості — благочестя,

А в благочесті — братолюбство, а в братолюбстві — любов.

⁵¹ Отож, Він дав нам тут загальний обрис того, що робити, знати, як виконати це. Отож, як я сказав, ми всі стараємося більше наблизитися до Бога. Ось чому сьогодні вранці я обрав це Послання, для церкви, знаючи, що люди приїжджають. Бо минулого вечора я сказав: “Хто з присутніх тут не з цього міста?” Приблизно дев’яносто вісім відсотків людей не з цього міста. “Хто з присутніх тут приїхав за сто миль?” О-о, там було ще більше, я думаю, вісімдесят відсотків. “Хто з присутніх проїхав більше п’ятисот миль?” І майже третина — то були ті, хто проїхав від сотні до п’яти сотень миль. Подумайте про це, що людям треба їхати. Що ж, ті люди не приїжджають до такої-от церкви, щоб просто їх побачили. Тут нема . . . з того, що бачить зовнішній світ, тут у цьому місці нема ніякої краси. Люди тут усі непримітні, небагаті, вдягнені просто. Тут не лунають величнi гiмни у виконанні ‘небесно-ангольського’ хору, нема органів та вітражів на вікнах. Вам нелегко знайти собі місце на лавці, і стоїте попід стіною. Вони приїжджають не заради такого. Але вони приїжджають тому, що всередині них є дещо таке, що бачить красу, яку не побачиш звичайним оком. Це духовне око, що помічає красу Христа. Ось чого вони приїжджають.

⁵² Отож, за дні до того, як у нас буде зібрання, я постійно молюся. Іду до лісу, беру собі в кишеню . . . Кажу своїй жінці: “Сьогодні вранці я піду полювати на білок”. І я кладу собі в кишеню олівець та блокнот. І, як тільки розвидниться, я сідаю десь під деревом, піднімаю руки вгору зі словами: “Господи, що я зможу зробити сьогодні? Що Ти даси мені для Твоїх дітей?”

⁵³ Потім, коли я знаходжу дещо таке, від чого, здається, займається полум’я, відбувається приблизно так. Коли наближається Його Присутність, я починаю чути щось немовби як здалека, щось приблизно так. “Двічі по два — чотири”. Ближче — “Двічі по два — чотири. Двічі по два — чотири. Двічі по два — чотири”. І далі, й далі, й далі отак. Приходить Його Присутність.

54 Віддаєшся, і за якусь мить ти відділяєшся від себе. З'являється видіння: “Піди *туди-то* й *туди-то*, і *така-то* й *така-то* річ”. Розумієте? Починаю з того, що зосереджую свій розум на Бозі, відділяюся від цього світу, віддаляюся від цього світу, там у глушині, на самоті.

55 І Це починає приходити — “Один, один. . .” Скажімо, яке-небудь число чи щось таке, просто щось починає ледь чутно, поступово підходити. Потім все швидше, швидше. Ти сидиш там та піднімаєш руки, не говориш ні слова, просто тримаєш руки піднятими. І, одразу ж, ти увесь десь далеко. І тоді ти розумієш те, що Він хоче тобі пояснити, виявляє тобі речі, що мають настати.

56 Іноді буває так, що підходить до якогось моменту, поки не настане певний момент, і потім зупиняється. Не переходить у видіння. Тоді раптово, ось так, виливаються місця Писання. Я хапаю олівець, щоб мені не забути цього, та записую це, записую це.

57 І я приходжу додому, та проглядаю це, та досліджую це. І часом буває так, що я навіть і не бачу в цьому сенсу, коли я проглядаю це. А потім, за якийсь час — так ось же воно! Це пронизує, і воно знову відходить. Тоді я беру *таку-ось* книжечку і просто починаю робити начерки, стараюся як можу, те, що Він говорить мені. Я думаю: “Господи, я піду до скрині та скажу їм. Я. . . ‘Приходьте’. В мене для них дещо є”. Що ж, ось як це приходять. В точності так. Поки Він, сперше, не дасть мені цього, я не можу це викласти.

58 Тож, далі по цим коротеньким нотаткам, в які, як ви бачите, я заглядаю. І з оцього ось я почав, сперше, ця частина в мене з'явилася приблизно день чи два тому, там у лісах.

59 Отож, ці люди. . . Петро каже тут, яким чином ми стаємо причасниками Його Божественної природи. Отож, кожен з нас старається вирости у постать Божу.

60 Отож, після того, як ми закінчимо з Сімома Печатками, тоді, в той час звучання Сьомої Печатки, тобто, зняття. . . Звичайно ж, ми знаємо, що таке печатка — вона є для того, щоб дати поштовх служінню, зняти Сім Печаток. І ми побачимо це прямо на діаграмі. Це є вивільнення певного Послання, чогось такого, що було запечатане.

61 В минулу неділю ввечері я проповідував про “Ключ”. А ключем є віра. Цей ключ знаходиться в руках у віри, а ключем є Писання. А Христос — це є Двері. Розумієте? Тож віра рухає шарніри Писання та відмикає славу та добрість Божу Його народові. Розумієте? Тому, це є, віра тримає ключ, який відмикає Христа людям, відмикає це, об'являє це.

62 Тож сьогодні ми збираємося спробувати взяти той самий ключ, щоб відімкнути шлях, як стати чеснотним

християнином у постаті Божій, отак, і бути живою Скинією, щоб живому Богу перебувати там.

⁶³ Пам'ятайте, Бог об'являється трьома способами. Уперше Він об'явився в Полум'яному Стовпі, це було названо Отцівство. Потім той самий Бог проявився в Ісусі Христі, коли Він побудував тіло, створив це тіло. Втретє, через смерть того тіла Він освятив Церкву, в якій Він зможе перебувати. То був Бог над нами, Бог з нами, Бог в нас — той самий Бог.

⁶⁴ Ось чому це було названо: Отець, Син, Дух Святий. Не три Боги, три служіння одного Бога. Подумай вони тільки про це на Нікейській раді, ми всі не були б у такій плутанині, хіба не так? Саме так. Не три боги. Люди не могли зрозуміти, як це Ісус говорив з Отцем, і що Він і Отець є Одно. Що ж, ось де воно повністю. Авжеж, просто розкриває це. Точно. Розумієте? Це не три Боги. Три служіння! Три пр- . . .

⁶⁵ Що це таке? Бог, що сходить до Свого творіння. Бог хоче поклоніння. Слово *Бог* означає “об'єкт поклоніння”. І саме Бог старається привести Свій народ у такий стан, щоб Він міг одержати від них те, заради чого Він створив їх. Він створив тебе ні для чого іншого, крім як для того, щоб бути сином та донькою Бога. Якщо у тебе промахи в цьому, щодо того, щоб бути сином та донькою Бога, ти не влучив у ціль.

⁶⁶ А “промахнутися”, слово *г-р-і-х* означає “не влучити в ціль”, не влучити в ціль. В такому разі, якщо я стріляю по мішені, чіпляю кнопку на п'ятидесяти ярдах, і я стріляю, беру рушницю та стріляю, і я промахнувся на чотири-п'ять дюймів, що тоді? Мою рушницю необхідно налаштувати. Там щось не так. І якщо в мене промахи з вірою в Бога, якщо в мене промахи з тим, щоб бути християнином. . . Бог поставив тебе сюди, щоб ти був християнином. Якщо ж тебе заносить кудись, повернися та підправ себе. А підправити тебе може тільки одна річ — Писання. Святий Дух, що у Писанні, налаштовує тебе, знову націлює тебе точно на мішень. Це так.

⁶⁷ Отож, ми займемося дослідженням Його Слова. Степан сказав у Діях 7 і також у . . . Давайте-но просто прочитаємо це. (Говоримо про, отож, ми говоримо про Скинію Бога). Отож, Степан сказав. . . (Оскільки це буде жива Скинія живого Бога). Степан сказав у Діях у 7-му розділі. І, я думаю, ми. . . у Діях 7, починаючи десь з 44-го вірша.

Наші батьки мали в пустелі скинію свідочтва, як наказав був Той, Хто велів Мойсееві зробити її за зразком, що його він бачив.

Її наші батьки й, узяли наші батьки, що прийшли внесли. . . з Ісусом у землю, що нею володіли погани, яких вигнав Бог з-перед обличчя наших батьків, аж до часу Давида,

*Що знайшов був ласку в Бога і бажав, щоб оселю
знайти для Бога Якова.*

Але дім Йому збудував Соломон.

*Та не в рукотворних храмах живе Всевишній, як
сказав пророк:*

*Мені небо — престол, а земля — то підніжок
ногам Моїм. Який дім ви Мені збудуете, — говорить
Господь, — або яке місце для Мого спочинку?*

68 Отож, у... Отож, намет, цебто “скинія” — це, звичайно ж, це місце, де ми відпочиваємо, ось, набираємося сил та все інше, скажімо, відпочиваємо, коли спимо, і так далі. Отож, Євреям 10, 5-й вірш, Павло вводить це.

*Тому то, входячи в світ, Він каже: Жертви... (Це Христос)... Жертви й приношення Ти не схотів,
але Тіло приготував Мені.*

69 Що ж є цією Скинєю тепер? Тіло, Бог, що оселяється у Тілі.

70 Колись Бог перебував високо, коли Він зійшов на гору, навіть якби віл чи корова торкнулися тієї гори, їх повинні були вбити. Бог є святий.

71 Учора ввечері, коли оті Анголи покривали Свої обличчя. Святі Серафими зі святими обличчями, які навіть і не знають, що означає гріх, і Їм потрібно покривати Своє обличчя в Присутності Бога, покривати Свої ноги, у покірливості.

72 Отож, святий Бог не міг миритися з гріхом, тож ніщо не могло торкнутися гори, де був Бог.

73 Потім Бог зробився тілом та перебував поміж нами, у вигляді Ісуса Христа, Свого Сина, Свого творіння. Потім той Син віддав Своє життя, і клітинку Крові Бога було розколото, щоб з тієї Крові могло вийти Життя до нас.

74 Нас очищено через ту Кров. І тепер наша кров, наше життя, яке оживотворилося через статево пожадання, що привело наше життя у цей світ. Кров Ісуса Христа очищає нас, міняє нашу сутність через зіслання Святого Духа на нас, і тоді ми переходимо в Божественну природу Бога, тоді ми стаємо місцем перебування для Бога. Ісус сказав: “Того дня пізнасте ви, що Я в Отці, і Отець у Мені, Я у вас, і ви у Мені”. Розумієте?

75 Пізнайте, як Бог перебуває у Своїй Церкві. Церкві нині належить переймати місце Христа, продовжувати виконувати Його служіння. “Той, хто вірить в Мене, ті справи, що Я їх чиню, він чинитиме також. Ще недовго, і цей світ вже не побачить Мене більше, але ви бачитимете Мене,

бо Я буду з вами, навіть у вас, до кінця світу”. Розумієте? Ось воно — продовжувати виконувати Його справу.

⁷⁶ Отож, Бог, тобто, Біблія сказала тут так. Степан говорив про Соломона, що будував храм: “Та не в рукотворних храмах живе Всевишній. ‘Бо престол Мені — Небо, а земля — то підніжок ногам Моїм. І де знайдеться Мені місце спочинку?’ ‘Але Тіло приготував Ти Мені’”. Амінь. Отак от.

⁷⁷ “Тіло приготував Ти Мені”. Бог перебуває у постаті людини, відображаючи Себе у тій Істоті. Досконале поклоніння! Бог у нас, як у Його Скинії, Бог, що проявляється. О-о, як ми могли б затриматися на цьому, поки ви мало б не задихнулися тут від спеки. Зверніть увагу, що Бог завжди, в усі часи відображався в людині.

⁷⁸ То був Бог у Мойсеї. Погляньте на нього, народжений лідером — Христос. В той час, коли він народився, було переслідування дітей, намагалися знайти його; так само було й з Христом. І його—його було врятовано того часу; так було й з Христом. Він був законодавцем — отак і Христос. Мойсей пішов на гору на сорок днів, та одержав заповіді, та зійшов униз. Христос подався до пустелі на сорок днів та повернувся, говорив: “Ви чули від давніх: ‘Не чини перелюбу’. Але, Я кажу вам: хто подивиться на жінку з пожадливістю, той уже вчинив з нею перелюб у серці своєму”. Розумієте? Оці всі різні речі — то Бог відображав Себе.

⁷⁹ Погляньте на Йосипа, поміж групи братів народився духовний хлопчик. Вони всі були порядними мужами, оті всі патріархи. Та коли з’явився Йосип, він був іншим. Він бачив видіння, витлумачував сни, і з цієї причини він був зненавиджений своїми братами. Через ту саму роботу, виконувати яку Бог помістив його на цю землю, його брати зненавиділи його за це. Розумієте? І усе це вказувало на хрест. І, дивіться-но, він був проданий майже за тридцять срібних монет, своїми братами. Кинули в яму, щоб загинув, його брати. Був узятий з тієї ями та зійшов та сів по правицю фараона. І ніхто не міг прийти до фараона, який контролював тогочасний світ, ніхто не міг прийти до фараона, тільки через Йосипа. Ніхто не може прийти до Бога, тільки через Христа. І коли Йосип виїжджав з палацу, перш ніж він виїжджав, там сурмили у сурму, і перед ним бігли вістуні, кричали: “Схиліть коліна! Йосип їде!” І не мало значення, де ти був чи що ти робив, якою важливою була твоя робота — ти повинен був пасти на коліна, перш ніж Йосип дістанеться того місця.

⁸⁰ І в один з цих днів, коли лунатиме Сурма, кожне коліно схилиться та кожен язик визнає. Коли Христос, наш Йосип залишить Славу та зійде, твоя справа не буде вже важливою тоді. Кожне коліно схилиться та визнає, що Він є Син Божий. Це так.

⁸¹ О-о, як ми бачимо Його у Давиді! Як Давид, знехтуваний цар, скинутий зі свого ж трону, своїми ж братами, своїм же сином, сидів на Оливній горі, коли він піднявся туди, на верхівку Оливної гори, озирнувся на Єрусалим та заплакав, бо там, його ж народ, якому він служив та навчав їх від Бога, і його ж народ вигнав його та кидав у нього чим попало, плював на нього та глузував, коли він піднімався на ту гору, відкинутий. О-о, як досконало про Сина Божого, через вісімсот років — знехтуваний поміж Свого ж народу Цар сидів на горі та плакав над Єрусалимом, як відкинутий Цар.

⁸² Що то було? Бог відображався у тих пророках, відображав Христа.

⁸³ А потім з'явився Той, хто був Божою досконалістю. То був Бог поміж нами.

⁸⁴ І, починаючи з того часу, Він відображався у Своїй Церкві, по цей бік від Голгофи. Тож, ви бачите, ми всі стараємося добутися до цього місця перебування, Скинії живого Бога. Тепер, є деякі люди. . .

⁸⁵ Ми бачимо тут, Він сказав: “По-перше, в нас є віра, чеснота, пізнання, стриманість, терпеливість, добрість, тобто, благочестя та братерська любов”. Гаразд. Братолюбство, і потім додайте любов. Дозвольте-но мені прочитати оце все ще раз, щоб ви обов’язково осягнули це зараз. Отож, ми почнемо з 5-го вірша.

І, крім цього, доклавши усе старання, покажіть у вашій вірі чесноту, а в чесноті — пізнання,

А в пізнанні — стриманість; в стриманості — терпеливість; в терпеливості — благочестя,

А в благочесті — братолюбство, а в братолюбстві — милосердя, котре є любов.

. . . якщо оце все у вас є та примножується, воно не залишить вас без діла чи без плоду в пізнанні нашого Господа Ісуса Христа.

⁸⁶ Отож, Петро малює тут перед нами загальний обрис дечого, а саме — як дістатися туди.

⁸⁷ Зараз я хочу сказати ось що: є деякі люди, що мають певну часточку цієї чесноти: пізнання, мудрості, терпеливості і так далі, які навіть і не визнають себе як християн. Отож, ми просто. . . в нас урок недільної школи. І це є правда. Є люди, що мають певну частку цього, які навіть і не претендують на те, що вони християни. Але це не. . . Цього недостатньо. Це подібно як чорний дрізд спробує вставити павичеве пір'я собі в крила, щоб зробитися павичем. Він тільки виставляє себе на посміх. Краще б він залишався дроздом. Розумієте? Коли він намагається вправлятися в оцих речах, не будши християнином, йому просто-напросто не по собі, зовсім.

⁸⁸ Це подібно як сикоморове дерево, що намагається рости яблука. В нього нічого не вийде, розумієте, хоча воно є деревом. Але воно не може рости яблука.

⁸⁹ Це подібно як мул спробує зробити так, щоб у нього росла вовна, спробує бути вівцею, в той час як він є вул, цебто, мул. Розумієте, він не зможе дати вовну. В нього нічого не вийде. Вовна — це дар для вівці, не для мула. Він може намагатися поводитися подібно вівці, але все одно він є мул. Розумієте? Ось, він скаже: “Ну, я ж можу їсти, як вівця. Я можу робити *оце* ось, як вівця”. І не має значення, що ти здатен робити, ти мусиш бути вівцею, щоб у тебе була вовна.

⁹⁰ І дозвольте мені зупинитися тут на хвилинку. Вівця не виробляє вовну. На ній росте вовна, бо то вівця. Багато хто з людей намагається говорити: “Ну, я намагатимуся стати хорошим. Я намагатимуся робити *оце* ось”. Нічого не виробляй. Ні, в тебе нічого не вийде. Вівцю не просять, від неї не чекають, щоб вона виробляла вовну. Вовна просто росте на ній, і це відбувається, бо то вівця.

⁹¹ І коли ти є християнином, ти просто приносиш плід Духа. Ти—ти не виробляєш його. Ти не стараєшся його приготувати. Намагаєшся. . . Не виставляй себе тим, ким ти не є насправді. Просто стань тим, ким тобі належить бути, і тоді з цим буде все гаразд. Чи чули ви, як люди говорять: “Ну, кажу тобі. Я. . . Я приєднався до церкви. Мені—мені справді слід покінчити з цією брехнею”? І ось, знову ти намагаєшся щось виробити. В тебе нічого не вийде, тож годі й намагатися, це все одно якби—якби в мула почала рости вовна. Такого не буває.

⁹² Або стерв'ятник, що намагається їсти з голубом, стерв'ятник, що намагається—стерв'ятник, що намагається бути голубом. Можете ви собі уявити якого-небудь канюка там, скаже: “Знаєте, я голуб”, — вставить собі декілька пир'ячок, скаже: “Бачите, я вже як. . .” Розумієте? Це взагалі не його. Отак от воно є з людиною, яка удає з себе когось, ким вона не є. Розумієте, у вас нічого не вийде.

⁹³ Тобі не можна говорити: “Ось, слухайте-но, в мене повинна бути чеснота, тож я набуду чесноту. Мені повинно жити в благочесті, тож я просто набуду це”. Що ж, ти всього лише намагаєшся вставити пир'я. Хоча ти й можеш дістати його собі, але не можна вставляти пир'я не в того птаха. Розумієте? Це просто не спрацює. І це тільки виявляє, яким лицеміром є той птах. Розумієте? Могли б ви собі уявити якого-небудь канюка, що намагається вставити пару голубиних пир'ячок, сказати: “Ось, дивіться-но сюди, я голуб”? Розумієте? Що ж, ми всі знаємо, що це канюк. Розумієте? Розумієте? Ось і все. Ми можемо сказати, що це канюк.

⁹⁴ Що ж, тепер, ось як воно є — з намаганням виробити християнство. В тебе нічого не вийде. Перше, що тобі потрібно зробити — це народитися наново. Ти мусиш перемінитися. Розумієте? А коли ти перемінився, ти став новим творінням. Ось тепер ти виправляєшся. Розумієте? Тепер тобі не потрібно непокоїтися щодо пір'я, з цим буде усе гаразд, коли—коли ти народився заново. Так, панове.

⁹⁵ Подібно як я постійно говорив. Візьми кнура, відшкреби його, та натягни на нього костюмчик, тобто, смокінг, на нього, та випусти його на вулицю — він одразу ж почвалає до тієї ями з багною та качатиметься там. Бо, розумієте, це не дасть жодної користі. Він кнур. Така його вдача. Качатися в багнюці — це його вдача. Потрібно перемінити його вдачу, і (з ним) все інше владнається само.

⁹⁶ Отож, візьміть собі до уваги. Ти мусиш народитися заново, тобто — перемінитися. Має бути певна переміна.

⁹⁷ Ти скажеш: “Ну, брате Брангаме, я знаю тут одну жіночку, о-о, вона ні разу не вчинила нічого поганого. Вона порядна жінка. Або, оцей ось чоловік, *такий-то*, він порядний чоловік. Він нічого такого не робить. Ви знаєте, що він нікого не скривдить”. Це нічого не означає. Може, він хороший сусіда, але він не є християнином, поки не народиться згори.

⁹⁸ Ісус сказав: “Якщо людина не народиться згори, — Святого Івана 3, оце ось, — вона навіть і не зможе побачити Царства”. Отож, це означає, *бачити* означає “розуміти”.

⁹⁹ Ти дивишся на що-небудь, кажеш: “Я просто не бачу цього”. Ти хочеш сказати, що ти не розумієш цього.

¹⁰⁰ Людина не може зрозуміти, чому люди вигукують. Людина не може зрозуміти, чому мова людської істоти зазнала зміни, і хтось говорить мовами. Звичайна людина нездатна побачити, як слава Божа сходить на очі людини, і бачить видіння та розповідає іншому про певні речі та що треба зробити, розповідає їм речі, що ось-ось стануться, та залагоджує справи, що мають відбутися, подібно як навіть і Господь чинив для нас учора ввечері. Розумієте? Розумієте? Звичайний розум намагається обміркувати це. “Ну, що це він зробив? Або, що за плутощі він використовує? Що там у нього за фокус?” Бачать, як людина говорить мовами, скажуть . . . а хтось витлумачить та ідеально точно скаже певному членові Тіла, що ті вчинили і що їм не повинно чинити. Розумієте? Розумієте? І думають, що це якісь плутощі. “Там між ними якась змова”.

¹⁰¹ Їм неможливо зрозуміти це, поки та людина не народиться згори. І тоді, коли вона народилася згори, тоді вона підпадає під спілкування, бо вона є новим творінням. Той її старий, схильний до підозр, сумнівів характер — він

мертвий. Тепер вона є новим творінням. Тож, розумієте, їй не потрібно нічого додавати до того, що є у неї, тепер, бо воно додаватиметься автоматично.

¹⁰² Зазначте собі, ти мусиш народитися згори. А коли ти народжуєшся згори, ти не можеш народитися згори, не маючи віри. Це так. Тож, бачите, на моїй діаграмі тут, я заклав сам фундамент, віра є фундаментом всього цього. “Бо без віри неможливо догодити Богові. Той, хто приходить до Бога, мусить вірити, що Він є, і що Він винагороджує тих, хто ревно шукає Його”. Розумієте? Він мусить бути таким. А коли ти скептично ставишся до Біблії, коли ти скептично ставишся до того, що Слово є правильним, з таким самим успіхом тобі можна взагалі не зрушуватися з місця, доки ти не повіриш цьому перш.

¹⁰³ Що таке гріх? Невірство. Існують всього лише дві складові, що контролюють людську істоту. Це або сумніви, або віра — або те, або інше. Ти знаходишся у полоні того, що панує в твоєму житті. Просто залежить від того, скільки в тебе віри, як високо ти зможеш піднятися.

¹⁰⁴ Але спочатку має бути віра. Дозвольте—но мені ненадовго зупинитися на цьому фундаменті. Отож, віра — це те, чому ти мусиш вірити. Віра — це те, що... “Віра — це підстава сподіваного”. Це значить, що ти вже отримав його, коли у тебе є віра, бо це об’являється вірою. “Віра — це підстава сподіваного, — Євреям 11, розумієте, — доказ”. Що це таке? Якого роду доказ? Святий доказ.

¹⁰⁵ Тому то, коли ти кажеш: “Брате Брангаме, я вірю, що Бог є Зцілитель”. Що ж, якщо ти віриш цьому, і потім приймаєш Його як свого Зцілителя, і не брешеш, але насправді віриш, що ранами Його тебе уздоровлено — тебе ніщо не відверне від цього. З цим усе вирішено. Тепер, ти можеш мати надію, все ухиляєшся до *цього* та ухиляєшся до *того*. Та коли в тебе є віра, ти знаєш це, бо вона є доказом. В тебе вже є оце. Я був. . .

¹⁰⁶ Хто з вас, чи слухав сьогодні вранці хто-небудь з вас Орала Робертса, коли він проповідував сьогодні вранці, Орал Робертс? Я—я слухав, як він говорив дещо про те, що існує віра, віра у визволення, молився молитвою віри, за визволення. Він сказав: “Покладіть свою руку на радіоприймач, покладіть свою руку на що-небудь, щоб. . .” Цей муж робив це для того, щоб дати людям дещо таке, на що вони могли б покласти руку. Що-небудь таке, ти скажеш: “В мене це вже є, бо він сказав мені покласти руку на радіоприймач. В мене це є”. Розумієте? Отож, з цим усе гаразд. Але, ось, справжній істинний вірі не потрібно торкатися нічого такого. Отож, я не засуджую брата Орала, зовсім ні. Він виконує важливу роботу, благочестивий муж, і

я—я, звичайно ж, дуже поважаю Орала Робертса. Шкода, що в нас мало таких людей.

107 Але що я намагаюся сказати — це—це те, що віри нічого не потрібно. Розумієте? Віра вірить Божому Слову. Бо віра приходить через “доторк”? Ні. “Віра приходить через слухання, слухання Слова Божого”. Це закріплює її. Її місце там. Розумієте? І для віри, як сказано, не існує ніяких відстаней. Віра — це тепер. Віра — це тут. Отож, скажімо, якби хто-небудь . . .

108 Ота дитинка, на днях. Ота мати, про яку говорили сестра Кідд та інші, що в неї народилася та дитинка з кишками поза тілом і закупореною прямою кишкою, їжа не проходила зовсім. І ось, ця леді, слухаючи, як свідкували сестра Кідд та інші, повірила, що якщо вона зможе увійти в контакт, і я помолюся за цю дитину. Отож, бачите, Бог дає нам, людям . . .

109 Деякі з нас мають переживання з Богом настільки— настільки реальні, що Бог стає точно як, скажімо, ходити тут та розмовляти з братом Невіллом чи з ким-небудь з твоїх знайомих. І ми інколи прохаємо тих людей молитися за нас. Це те, що нам належить робити. В такому разі, якщо у нас є віра, що той чоловік чи жінка, хто там за нас молиться, має розмову з Богом, в такому разі нашу віру щось тримає. Вона увійшла у захват. Вона непохитна.

110 Отут ось. Римлянин вийшов назустріч Ісусові. І він сказав: “Я—я не гідний того, щоб Ти зайшов під мою стріху. Я — ні. Я—я не гідний. І я—я не . . . я—я не вважаю себе таким. Але, — сказав, — мій син сильно захворів. І Ти просто промов Слово, отак, і мій син буде жити”.

111 Що то було? Відстань не мала ніякого значення. Розумієте? Тому що Бог є всюдисутній. Бог є всемогутній. І Бог перебуває всюди, всемогутність. І Бог, як всюдисутній — це означає, що Бог є усюди, наповняє усе. Розумієте? Бог у цю хвилину є так само величний у Німеччині, у Швейцарії і там у Африці, як і тут. О-о! Отак от.

112 Тож ось він сказав: “Я не гідний того, щоб Ти зайшов під мою стріху. Просто промов Слово”. Що то було? То була віра того римлянина. Він вірив цьому.

І Ісус сказав: “Йди. Твій син житиме”.

113 І той пішов, йти треба було два дні. І наступного дня, ще до того, як він дістався додому, він стрів своїх слуг, що йшли йому назустріч. І вони сказали: “Твій син живий”.

114 І той римлянин був так зрадив, що він сказав: “О котрій годині дня йому стало краще? О котрій половині дня?”

Той сказав: “Приблизно об одинадцятій годині він почав одужувати”.

115 І той римлянин знав, що то була та сама година, коли Ісус сказав: “Твій син житиме”, — і він повірив. Амінь.

116 Всемогутній, всюдисутній, всезнаючий, безкінечний — такий є Бог. Тож коли дзвонять по телефону та кажуть: “Помолися!” Отой контакт! І твоя віра приводить Бога. Це є та річ, що зводить разом молитву та Бога, на сцені. Молитва! Віра приносить переміну з *оцього* на *оце*. Вона зводить це разом.

117 “Промов Слово. Все, що я хочу — щоб Ти сказав Слово, і все буде гаразд”. Розумієте, Йому не потрібно було йти туди. “Просто скажи Слово”. Чому? Бог є всюдисутній. Він є всевладний. І на нічному боці землі, і на денному боці землі — Він є так само всевладний, де завгодно. Він є Бог. “І єдине, що Ти маєш зробити — просто промов Слово”, — сказав той.

118 І, тепер, віра виконує все інше в цьому. Віра виконує все інше. Тож у тебе повинна бути віра як фундамент. Все християнство, все, ким ти є, все, ким ти будеш — засновано на вірі у Слово. Це є причина, чому я вірю Слову. Розумієте?

119 Я не можу довіритися нічому іншому. Якби я збирався довіритися церкві, якій церкві мені довіритися: католикам, лютеранам, методистам, баптистам, п’ятидесятникам? Кому мені довіритися? Я не знаю. Вони усі хиткі, та все таке інше, міняють свій курс, та все таке інше.

120 Та коли я покладаю свою віру в Божому Слові — її закріплено. Ніхто Його не виглумачить. Ось Воно — **ТАК ГОВОРИТЬ ГОСПОДЬ**. В такому разі я вірю Цьому. Ось основа.

121 Один хороший лікар тут у цьому місті, мій близький друг, доктор Сем Едер. Ми разом росли. Ви всі знаєте Сема. І він сказав мені, він сказав: “Біллі...” Після того, як прийшло те видіння, було сказано йому, де він побудує свою клініку, як вона виглядатиме. Отож, проїдьтеся туди як-небудь, спитайте його, чи правда це. За два чи за три роки до того, як це сталося, сказав йому, де вона буде. Я сказав: “Ти викупиш майже увесь той квартал”. І там йому в цьому на заваді стояло лише одне — отой реабілітаційний центр. Доктор Едер викупив усе інше, і аптеку. Ось і все. Доктор Едер сповнив його ідеально точно, те видіння. Там, де, місце, про яке він казав: “Його не можна буде навіть і торкнутися протягом двадцяти п’яти років. Це підсудне діло”.

122 Я сказав: “Докторе, Господь дає його тобі за твою покірливість”.

Він сказав: “В мені нема нічого доброго”.

123 Я сказав: “Ти як черепаха. В тебе зверху панцир, кора, через яку ти дивишся на своїх друзів, але всередині ти

справжній товариш. Вилазь з-під того панцира”. Я сказав: “Бог дає це тобі”.

124 Він промовив: “Я ніколи не сумнівався у тобі, Біллі, але зараз мені доведеться піддати це сумніву”.

Я сказав: “Йди до себе в офіс”. І ось, він пішов.

125 Наступного ранку він подзвонив мені, каже: “Я увесь тремчу як від холоду”.

126 Я сказав: “Що таке?” Це було у липні. Я сказав: “Що таке, док?”

127 Сказав: “Я вже купив те місце, Біллі. Учора ввечері була зустріч у Бостоні, а сьогодні вранці я вже купив це місце”.

Промовив: “Я ж казав тобі”.

128 Я був там нещодавно, розмовляв з ним, коли рушниця розірвалася мені в обличчя. Він сказав: “Я думаю, це чули від мене вже тисяча людей, що приїжджали сюди, отак от”. Чим це є? Отож, коли Бог прорікає що-небудь, це повинно статися.

129 Учора ввечері приїжджали деякі друзі. Вони чули про те видіння, у якому було сказано про карібу з рогами в сорок два дюйми та про сріблястого ведмеда-грізлі. Я не знаю, скільки людей з'їхалося до будинку, що хотіли побачити це. Я сказав: “Ось рулетка. Прикладіть її до рогів”. Він чув, що це було сказано до того, як це сталося. Розумієте? Чому? Коли Бог говорить що-небудь, це мусить статися. Ось у чому причина, це має під собою основу.

130 Отож, *отут* ось є план спасіння. І, в такому разі, якщо Його видіння збулося ідеально точно, саме так, як було сказано, що це зроблять, і ця церква отут знає, що це є так, як тоді щодо Його Слова. Розумієте? Це є більш надійним, ніж видіння. Якщо видіння говорить не по Слову, тоді видіння є помилковим. Але спочатку Слово, бо Слово є Бог. Розумієте? Тож Він є всюдисутній. Він проговорив оце тут і здійснив це у Канаді. Амінь. Розумієте, Він є всюдисутній. Добре.

131 По-перше, ти маєш народитися згори. І тоді, коли ти народився згори, в тебе є віра, ти віриш Слову. Доки ти не народишся згори, ти будеш сперечатися з Ним. Якщо ти просто є схильний до релігії, і—і в тебе є якась дециця людського знання, що тобі повинно чинити правильно, ти ніколи не спроможешся досягти узгодження зі Словом Божим. В тебе нічого не вийде. Ти мусиш народитися згори. І, народитися згори — це дає віру. Добре. І тоді, після того, як ти одержуєш віру, оце ось *отут* — в-і-р-а, віра, тоді ти якраз знаходишся у позиції зростання.

132 Отож, багато хто з людей підходить до вівтаря, і моляться, і кажуть: “Господи, пробач мені”. І на них сходить сильне переживання освячення, та все інше. І тоді ти маєш величний

час, підходиш до вівтаря, вигукуєш. Вертаєшся, кажеш: “Благословен Бог, я одержав це”. Ні, ти просто лише підійшов до того місця, звідки ти можеш почати рости. Ти ще нічого не зробив. Розумієте? Єдине, що ти зробив — тільки заклав фундамент.

¹³³ Ось ти збираєшся будувати будинок, і ти заливаєш фундамент, кажеш: “Слухайте, я вже маю це”. Розумієте? В тебе є фундамент, щоб на ньому будувати будинок. А тепер тобі треба будувати будинок.

¹³⁴ Отож, ось де з’являється ця річ, цього ранку, про яку ми збираємося говорити зараз. Гаразд. Дім, спочатку — оцей фундамент. Що є фундаментом християнства? Віра в Слово Боже. Це є твоїм фундаментом. Потім ти починаєш рости. Потім ти берешся, ти починаєш додавати до цього фундаменту.

¹³⁵ Отож, будівництво дому, ти ставиш там колони та все інше. Брат Вудс та деякі з цих теслярів та будівельників могли б розповісти нам, як ставлять будинки. Розумієте? Але я збираюся розповісти вам, як будувати ваш духовний дім, де зможе перебувати Бог. Він хоче перебувати у тобі. Він хоче, щоб ти став таким, як Він. Він хоче, щоб ти відобразився, відобразив, точніше, Його Істоту.

¹³⁶ Знаєте, у старі часи, коли видобували золото, перш ніж його почали переплавляти, золото брали та били, вибивали увесь шлам, залізо, та мідь, та інші домішки, і били, й били, та перевертали, та били. Індіанці роблять так і зараз, вибивають золото, вибивають його. І знаєте, як можна було визначити, що там вибито усе залізо, та вся грязюка, та усе інше, та окалина? Коли той, хто б’є, бачив у ньому, як у дзеркалі, своє відображення. Воно було чистим та ясним настільки, що відображало того, хто вибивав.

¹³⁷ Отак робить і Бог. Він бере золото, яке Він знайшов на землі, і Він вибиває його, Святим Духом, перевертає його знов, і знов, і знов, і вибиває його, доки (Він одержить) Він побачить Своє відображення. [Брат Брангам, вимовляючи це речення, плече в долоні вісім раз.—Ред.]

¹³⁸ І це те, що нам належить робити — відображати Сина Божого. І тепер нам належить виконувати Його роботу. Він сказав: “Той, хто вірить у Мене. . .” Святого Івана 14:7: “Той, хто вірить у Мене, справи, що Я чиню, він чинитиме також”. Ти починаєш відображати справи Христові.

¹³⁹ Але так багато хто з нас намагається чинити справи Христа до того, як у нас з’явиться відображення Христа. Отож, ось у чому проблема. Ми бачимо, як відбуваються оті речі. Ви знаєте це. Я знаю це. Ми бачимо їх, тих, хто перечепився, уздовж дороги. Ми бачимо цілі купи

служителів, християн, що лежать попід дорогою, тому що вони не увійшли в це правильно.

140 І ось чому я тут цього ранку — спробувати навчити цю невеличку церкву і себе самого, як ми можемо стати місцем перебування живого Бога. Хто з вас хотів би бути цим? Місцем перебування живого Бога!

141 Отож, ось що ми робимо. Що є першим? Мати віру та народитися згори. Це є закладання фундаменту.

142 Потім, після того, як ми закладаємо фундамент, по-друге, ти прикладаєш до свого фундаменту. “Додайте до вашої віри”, — сказав тут Петро. Додайте до вашої. . . Спочатку в тебе є віра, потім ти додаєш чесноту до своєї віри. Це наступна колона. Спочатку заливаєш фундамент — віру. Потім до своєї віри додаєш чесноту.

143 Отож, ось де багато хто з нас збивається. Так, панове. Так. “Додайте до вашої віри чесноту”. Це не означає просто жити життям цноти, ви розумієте, як, скажімо, чоловікові чи жінці, і таке інше. Воно не має до цього жодного відношення.

144 Біблія сказала, ми читаємо тут у Євангелії від Луки, Там сказано: “Сила вийшла з Нього”. Це так? Якщо ми збираємося бути як Він, в такому разі в нас повинна бути сила чесноти. Ми мусимо мати її, щоб бути як Він. Це була перша пісня, яку я полюбив, у збірнику гімнів, одна з найкращих — “*Бути як Ісус*”. Що ж, якщо я думаю бути як Ісус, в мене повинна бути сила чесноти і певний спосіб, щоб це могло переходити від мене до людей. Бо — “Сила виходила з Нього до людей”. Сила! Та перш ніж це зможе вийти з тебе, це спочатку повинно в тебе бути. В тебе нема цього — воно й не вийде. Там нічому виходити.

145 Що якби хто-небудь спробував взяти від нас сили, а перевірка показала б “недостачу коштів”? Розумієте? Ні, ні, там нічого брати, на рахунку нуль. Хто-небудь дивиться на тебе як на християнина, а назавтра бачить, що ти поводишся як грішник, з цього можна взяти не дуже-то багато сили. Розумієте? Правильно.

146 В нас повинна бути сила. Та доки ми не отримаємо силу. . . Тоді, коли ми отримаємо правдиву силу чесноти, ми зможемо прикласти це до нашої віри. Це наступна стіна у фундаменті. Отож, спочатку в тебе повинна бути віра. Самої тільки віри недостатньо. Ти мусиш. . . Петро сказав: “Потім додайте до вашої віри силу чесноти”. В тебе повинна бути сила чесноти, щоб прикласти це до твоєї віри.

147 Отож, в такому разі, можливо, причина, чому в тебе нема цього, полягає в тому, що багато церков сьогодні навчають, що тобі не потрібно мати це, або що дні цього минули. “Ім не потрібно це мати. Єдине, що ти маєш зробити — це просто приєднатися до церкви. Так, дні минули”.

148 Сила, будь-кому відомо, що означає слово сила, розумієте, і ми повинні мати її. Якщо з Нього вийшла сила, щоб зцілити хвору жіночку, Він розраховує на таку саму силу у Своїй Церкві, бо Він є нашим прикладом. І якщо в Нього була сила, щоб давати її людям, Він розраховує на те, що ми матимемо силу, щоб давати її людям. А що таке сила? Сила — це міць, влада.

149 Деякі навіть і не вірять у силу Божу. Вони кажуть: “Це—це—це минуло. Єдине, що ти маєш зробити — просто записати своє ім'я у книгу, і щоб тебе охрестили — чи окропленням, чи обливанням, чи повним зануренням у воду, чи ще як-небудь. І це все, що ти повинен виконати”.

150 Але Петро сказав тут: “Додайте силу чесноти”. Отож, Петро говорить про будівництво Дому Божого, розумієте, Храму Божого, приведення його у порядок. І після того, як у тебе є чеснота, ти повинен мати . . . Після того, як у тебе є віра, ти повинен мати з цим силу чесноти. Це так. Мати силу чесноти для цілого світу.

151 Я проповідував одну проповідь десь двадцять років тому, я думаю, про пастора містера Лілію. Про Лілію, пастора. Узав це з того тексту, де Ісус сказав: “Погляньте на лілії, як вони не прядуть і не тчуть. Але кажу вам, що й сам Соломон у всій своїй славі не вдягався так, як одна з них”.

152 Погляньте на лілію. Вона проростає десь у багнюці. І їй кожної хвилини дня потрібно щось тягнути з землі. Розумієте? А що вона робить з цією силою чесноти, яку вона тягне? Вона роздає її. Вона створює чудовий взір для поклонника. Вона розкривається, віддає мед, щоб бджілка прилетіла та взяла свою частку. Не ремствує. В неї просто це є, щоб роздавати. Що якби бджілка прилетіла туди — недостача коштів, меду нема? Тая бджілка почесала б свою голівку та сказала: “Що ж це за лілія?”

153 Якщо людина приходить, намагається знайти спасіння, приїде до церкви, яка вірить, що дні чудес минули?

154 Як сказав одного разу Джек Ку. Пішов у ресторан, і подали товстенне меню, почав його читати, біфштекси та інше. Сказав: “Я візьму біфштекс”.

“Ну, це було для вчорашнього дня. В нас нема цього”.

155 Можеш класти меню та йти звідти, розумієте, це так, бо там все одно нічого їсти. Тож ти можеш спокійно піти до ресторану, де є що поїсти.

156 І духовна людина, яка росте, їй потрібно щось їсти. Це є Слово Боже. Я вірю кожному Слову Цього.

В Бога є накритий стіл, для святих там є усе, кличе Він народ Свій: “Приходьте та бенкетуйте”.

Посилає манну нам, задовольняє в усіх
потребах,
О-о, як гарно насолоджуватися бенкетом з
Ним.

¹⁵⁷ Це правильно. Так, панове. В Нього є Це. В Церкві є Це, в Церкві живого Бога, що будується в цього досконалого мужа, від пізнання Христа. Отож, отож, в тебе повинна бути сила чесноти.

¹⁵⁸ Я сказав тоді, перше, що ти бачиш — комусь подобається вдихати той пахоц. Він не егоїстичний. В нього є той пахоц. Перш ніж він зможе видавати пахоц, він повинен мати його. Перш ніж він зможе роздавати мед, він повинен мати його. Перш ніж він зможе наділяти красою, він повинен мати її.

¹⁵⁹ Перш ніж ти зможеш наділяти силою чесноти, ти повинен мати її. Тож додай до своєї віри силу чесноти. Амінь. Розумієте? Ми могли б надовго зупинитися на цьому, але ми не встигнемо за часом. Додаєш до своєї віри силу чесноти. Отож, перше — це віра, потім — чеснота.

¹⁶⁰ І потім, по-третє, ти додаєш пізнання. Пізнання, ось, це не означає світське знання, бо це є глупота для Бога, але знання, щоб судити, відрізнити (що?) правильне від неправильного. Як же ти розрізняєш, у такому разі, якщо в тебе є християнське пізнання з твоєю чеснотою та вірою? Ти судиш, чи є Слово правим чи неправим. І якщо ти зможеш відкласти усі свої віровчення та усе своє невірство, все, що, за твоїми словами, ти зробив — тоді в тебе є пізнання вірити цьому. Бог не може брехати. “Нехай усяке людське слово буде брехнею, але Моє — правдою”. Розумієте? І тепер ти набуваєш знання. Це є непогрішиме пізнання. Тобі не потрібно проходити чотири курси в якомусь коледжі чи щонебудь подібне, щоб мати це, бо всі ці чесноти даються тобі Богом, щоб покласти на фундамент твоєї віри, щоб тобі прийти до повної постаті справжнього живого мужа Божого. Так, панове.

¹⁶¹ Прикласти, прикласти знання, бо, знання Його Слова. Ти мусиш вірити цьому таким чином. Таке, як, ти сьогодні повинен вірити, що... та прийняти це, що дні чудес не минули. Знання: те, що Бог сказав — Бог здатен здійснити.

¹⁶² Авраам повірив цьому. І коли йому було сто років, він не захитався в обітниці Божій через невірство. Погляньте, наскільки несерйозним виглядало те Слово. Ось чоловік, йому сто років, чекає на те, що в його домі від дев'яносторічної жінки народиться дитина. Розумієте? Минуло мало не п'ятдесят років від часу дітородження, жив з нею ще відколи вона була молодою, тобто, юною дівчиною. І ось він, потік життя в нього омертвів. І утроба Сарри омертвіла. І не лишилося ніяких надій, допоки мова йшла

про надії. Але, все ж, всупереч надіям, він вірив у надії, бо він мав знання, що Бог здатен дотримати все, що Він обіцяв.

¹⁶³ Отож, коли ти одержав це отак, тоді приклади це до своєї віри. Коли ти одержав правдиву чесноту — приклади це до своєї віри. Коли ти можеш ходити по вулиці, жити як християнин, поводитися як християнин, бути християнином — приклади це до своєї віри. Коли в тебе є знання. . .

¹⁶⁴ Ти скажеш: “Ну, я зараз й не знаю, чи є *оце* місце Писання точно правильним. Отож, ось Дії 2:38, я не знаю, як узгодити це з 28:19. Я не знаю”. Добре. Не—не прикладай нічого, бо ти ще не одержав Цього. Розумієте? Що ти збиравшся робити? Бо в тебе ще нема достатнього пізнання, щоб знати про Бога, що Біблія не суперечить Собі. Залиш це. Нічого не кажи про це більше. Розумієш? Залиш це.

¹⁶⁵ Та коли ти бачиш, що Писання не є суперечливим, що ти можеш сказати це, і бачиш, за об’явленням від Бога, що усе Слово написано у таємницях, і тільки знання Боже здатне об’явити Його, і тоді, коли ти одержуєш та кажеш, відзначаєш словом “амінь” кожне Слово Бога, тоді приклади це до своєї віри.

¹⁶⁶ О-о, ти тепер вже зовсім непогана людина. Розумієте? Ти піднімаєшся, розумієте. Чим? Вірою, потім, чеснотою, потім, пізнанням. Бачите, як будується цей муж? Ви бачите, що цього ніяк—ніяк не уникнути. Такий є шлях, щоб перемінитися у повну постать Христа. Так, панове.

¹⁶⁷ Розсуджувати, судити правильно. Судити, чи правильно це, чи неправильно — вірити Божому Слову. Судити, чи правильно це, чи неправильно — чи віровченню я маю служити, чи служити Богу. Судити, чи правильно це, чи неправильно — я маю народитися згори чи приєднатися до церкви. І тоді ти починаєш. Розсуджуй правильно, коли проповідник каже: “Дні чудес минули”. Біблія каже: “Ісус Христос вчора, сьогодні та навіки той самий”. Тож чому ти збиравшся вірити?

¹⁶⁸ Коли ти кажеш: “Я прийму Бога”. Отож, ти кажеш це не просто аби сказати: “Добре, я—я прийму це”, — просто від серця. Але, щось у тобі, твоя віра виштовхує це. Отак от. Твоя віра каже: “Я знаю, що Він є той самий. Амінь. Я пересвідчився, що Він є той самий. І ніщо не відбере це від мене. Я знаю, що Він є реальний”. Амінь. Тоді додай це до своєї віри. Поклади це на фундамент. Тепер підходиш ближче, підходиш ближче до Царства. Тепер дістався ось сюди. Гарзд.

¹⁶⁹ Отож, наступна річ, проповідник тобі скаже і багато хто з людей скаже: “Це. . .Оце все, що ти читаєш у Біблії — то все було для іншого дня. Ось, я скажу тобі, чому. Тому

що нам не потрібно оте все сьогодні. Нам не потрібно це. Розумієш? Ми не мусимо. Ми не повинні практикувати оце все, Божественне зцілення. У нас не практикують говоріння мовами, у церкві, щоб—щоб підправляти нашу церкву. І у нас не роблять *оцього*”.

170 Ми торкнемося цього. В мене тут записане одне місце Писання про це, розумієте, чи повинно нам ще робити це, чи ні, отож.

171 Але ти сказав: “Я не знаю. Ми не повинні робити цього сьогодні. Єдине, що, на мою думку, ми маємо робити — нам повинно навчитися говорити перед людьми за всіма правилами. Ми повинні піти та перевірити свою психіку в психіатра, щоб побачити, чи є в нас здібності, щоб вміти триматися на людях, чи досить високий в нас рівень інтелекту, щоб займатися цим, і—і тому подібне. Я думаю. . . І під нашим контролем найбільші громади. Ми будуємо нашу організацію”.

172 Ми не будуємо організацію. Я тут цього ранку не для того, щоб будувати організацію. Христос не посилав мене будувати організацію. Христос послав мене будувати окремих осіб у постать Ісуса Христа, щоб їм стати осередком енергії та місцеперебуванням Духа, через Його Слово. Його Словом, розумієте, піднімати людину до такого стану. Не розбудовувати якусь організацію у більшу деномінацію, але розбудовувати окремих осіб у синів та доньок Бога. Така є мета. Розумієте? Додай до своєї віри чесноту; до своєї чесноти додай пізнання. Що ж, зараз ти вже кудись дістався.

173 Тож коли починають говорити: “Ну, ми не повинні приймати таке сьогодні. . .” Якраз повинні. Мусить бути саме так.

174 Писання не можуть брехати. “І для них нема приватного тлумачення”, — сказала Біблія. Ти просто вір Йї саме так, як Йї написано Там. Розумієте? Ти повинен мати оце все. І єдине, як ти взагалі спроможешся це отримати — це мати Небесно-роджене знання. А Небесно-роджене знання підтвердить Слово. Розумієте?

175 Ти мусиш вірити, і вірити непідробно. Оце все не підробиш, розумієте, якщо ти намагатимешся говорити: “В мене це є”. Не будь дроздом, що вставляє собі павичеве пір'я, розумієш, бо воно одразу ж випаде. Воно не виросло там природним чином. Його просто встромили туди.

176 Я думаю про те місце, де Давид сказав, Псалом 1 — “Він буде як дерево, посаджене над потоками вод”. Знаєте, є різниця між посадженим та встромленим, тим, що встромили. Як, скажімо, дуб, його насадили, він пускає коріння вглиб і вишир. А якась суха ломака стирчить там, і не

знаєш, що з нею буде. В неї нема коріння. В неї нема основи. Розумієте?

177 Це як деякі люди, що приїжджають з семінарії чи чогось такого, розумієте. Не потрібно. . . “Ну, доктор *Такий-то* призначив мене на служіння”. Не має ніякої різниці, хто то був.

178 Христос вродив тебе в це, розумієте, розумієте, вірою твоєю. Розумієте? Ти віродився та вродився у це. І тоді, після того, як ти вродився в це, Він чекає, щоб ти додавав оце все. Не припиняй додавати оце. Отож, ми рухаємося далі по списку.

179 Отож, там буде іще одна річ щодо цього знання, про яку ми могли б поговорити — благочестиве знання. Розумієте? “Невже за цього дня Біблія втратила Своє значення?” Розумієте, вони, багато хто з людей скаже тобі це, що Біблія не означає в точності саме це. Якщо Бог наглядає за мною та виправляє мене в моєму гріху, і якщо я син Божий, Він чинить це. Він чинить отак і вам, синам та [Порожнє місце на стрічці.—Ред.] донькам. Коли ти робиш що-небудь неправильно, Він виправляє тебе. В такому разі, якщо Бог є такий вимогливий до тебе, що Він пильнує за тобою та виправляє тебе, наскільки більше Він є таким стосовно Свого Слова, котре є твоїм прикладом, котрим є Він Сам.

На початку було Слово, і Слово в Бога було, і Слово було Бог.

І . . . стало тілом та перебувало поміж нами . . .

180 Слово — це об’явлення Ісуса Христа, так сказано у Біблії, Христа, що об’являється у Своєму Слові. І якщо Він пильнує за тобою, коли ти переступав ці закони, Він засуджує тебе за це, наскільки більше Він пильнував за Своїм законом, що засуджує тебе! Амінь!

181 Давай, хлопче, не розповідай мені ці дурниці!

182 Я вірю в істинне знання від Духа Святого. Знання від Духа Святого завжди говоритиме “амінь” на це Слово. Коли ти дістаєшся таких речей, що начебто як суперечать самі собі, у Біблії, сядь та досліди це, з молитвою, отак. І перше ж, що ти побачиш, Святий Дух почне діяти. За якийсь час ти побачиш, як все сходиться, і ти осягаєш це. Розумієте? Це є знання.

183 Деякі кажуть: “Ну, ось, у Біблії сказано, що Він є той самий вчора, сьогодні та навіки”.

184 А церква каже: “Він є той самий, у певному сенсі”. Ага! Ага! Прямо там ви й пробили тріщину. Розумієте? Так, панове. Ні, панове. Він є той самий. Так, панове.

185 “Ісус Христос є той самий вчора, сьогодні та навіки”. В Ньому нема ніяких розходжень, жодних. Він живе у Своїй Церкві, чинить те саме. “Ще недовго, — як я процитував

якийсь час тому, — ще недовго, і цей світ не побачить Мене більше, але ви бачитимете Мене. Бо, — сказав Він, — Я буду з вами, навіть у вас, до кінця світу”. І, знову ж, Він сказав: “Справи, що Я чиню, ви чинитимете також”. І, знову ж, Він сказав: “Я буду Виноградною Лозою. Ви будете галузками”. А галузка тільки живе від Життя Виноградної Лози. Все, що у Виноградній Лозі, виходить через галузку. Слава! В такому разі — “Христос є той самий вчора, сьогодні та навіки”. Вона видає Життя Господа Ісуса Христа. Амінь.

¹⁸⁶ Знання, не світське (воно роздумує). Будь-яке світське знання роздумує. Розумієте? Але у віри нема роздумувань. Бог об’являє тобі, що станеться *така-то* й *така-то* річ, кожен науковець у світі скаже тобі: “Це суперечить. Такого не може статися”. Ти все одно віриш цьому. Розумієте? Так, панове. Вона не роздумує. Біблія сказала: “Ми відкидаємо роздумування”. З вірою ти не роздумуєш. У віри нема роздумувань. Віра знає, де вона. Віра діє. Віра тримається. Її не можна зрушити. Ніщо не може її зрушити. Мені все одно, що там каже *оцей, отой, інший*. Її не зрушиш анітрохи. Вона стоїть твердо, чекає, чекає, чекає. Нічим не тривожиться. Вона стоїть твердо.

¹⁸⁷ Бог сказав Ною, що стануться оці ось речі. Той повірив цьому. Розумієте? Бог сказав Мойсеєві, що стануться оці ось речі. Той повірив цьому. Бог сказав учням, що стануться певні речі — “На П’ятидесятницю піднімайтеся туди та чекайте”. І вони залишалися там. Так, панове. Гаразд.

¹⁸⁸ Отож, знання, тепер, не світське знання, але Небесне знання. А Небесне знання — коли Бог є джерелом усього знання, і Бог є Слово. В такому разі, якщо у тебе є Небесне знання, ти віриш Слову, і ти все обмислюєш Словом.

¹⁸⁹ І ця справа з податками, в якій була ця церква, тобто, я був. На одному невеличкому слуханні один з тих людей сказав мені якось. Сказав, я сказав... “Вони не змогли знайти нічого, що було б негаразд”. І ось, вони почали... .

¹⁹⁰ Я сказав: “Що ж, в такому разі, якщо там усе гаразд, чому ви не залишите мене у спокої?” Розумієте? Розумієте? І я продовжував далі, говорив йому про якісь місця Писання.

¹⁹¹ Він сказав, такий здоровило з цигаркою в руці, він сказав: “Містере Брангаме, я займаюся вивченням Біблії”.

Я сказав: “Я радий це чути”.

¹⁹² Він сказав: “Ось, я хотів би дізнатися, що це за забобони, ви просите щось за ці хусточки, які ви розсилаєте, оті забобони щодо того, щоб молитися над хусточками та розсилати їх, оті ‘помазані клаптики тканини’, як ви їх називаєте — ‘клаптики тканини’”. Він сказав: “І, потім, ви за них щось просите”.

Я сказав: “Ні, добродію. За них нічого не проситься”.

І він сказав: “Ну, ці забобони”.

¹⁹³ Я сказав: “Ви називаєте це забобонами, добродію. Декілька хвилин тому ви сказали мені, що ви займаєтеся вивченням Біблії”.

Він сказав: “Так, займаюся”.

¹⁹⁴ Я сказав: “Прочитуйте мені Дії 19:11”. Знання! На цьому він і попався, спробував перемінити тему. Я сказав: “Тоді прочитуйте мені Івана 5:14”. Не вийшло. Я сказав: “Тоді Якова 5:14”. В нього не вийшло. Я сказав: “Ви знаєте Івана 3:16?” Розумієте? Знання, кмітливий, світський! Та коли. . .

¹⁹⁵ Він сказав: “Але, містере Брангаме, ви намагаєтеся розбирати цю справу за допомогою якоїсь Біблії. Ми розбираємо її законами цієї країни”.

¹⁹⁶ Я сказав: “Добродію, закони цієї країни, хіба не засновані вони на Біблії? В такому разі вона є суддею”. Амінь! Точно.

¹⁹⁷ Знання, не світське. Духовне знання, знання Слова, знати, що сказав Бог, чинити те, що сказав Бог, це правильно. В такому разі, якщо в тебе є оце і можеш вірити оцьому всьому, що Він є такий самий у всіх цих речах, про які Слово каже, що це є правдивим, кожне з них ти відзначаєш словом “амінь”. З цим усе гаразд. Додай це до своєї віри. З цим усе гаразд. Так.

¹⁹⁸ Якщо хто-небудь спробує сказати тобі, що “Біблія втратила свою силу. Не існує такого, як хрищення Духом Святим”. Угу. Не прикладай такого. Воно не спрацює. Воно відпаде. Це як класти глину на камінь — воно не триматиметься. Воно розкришиться.

¹⁹⁹ Потім, люди скажуть тобі: “Біблії сьогодні не можна довірятися. Будь обережний нині. Не починай вірити такому. Це не може бути правдивим”. Ви чуєте таке постійно. Невеличка примовка — “Біблії довірятися не можна”. Що ж, якщо—якщо ти прийняв таке собі в голову, не—не намагайся це прикладати, бо воно не спрацює. Вся будівля прямо на цьому й розвалиться.

²⁰⁰ Вона має скріплятися розчином Святого Духа. Я маю на увазі, склеюватися розчином, що запечатує її. І те саме, що запечатує її. . . Вам відомо те, як. . .

²⁰¹ Вулканізована камера завжди тримається довше, ніж якась просто наліплена латка. Та латка лишень трохи нагріється на колесах, і, перше, що ти бачиш — дай тій покритищі трохи перегрється, проїдься трохи швидше — і вона відклеїться. Так, панове. Розумієте?

²⁰² І ось у чому справа з багатом з ким сьогодні. Вони намагаються приклеїти своє пізнання, світське знання,

якимось земним клеєм, і, коли приходять випробування — “Ну, може, я помилявся”. Розумієте? І повітря виходить, тебе за декілька хвилин спустило. Всі твої вигукування та вистрибування вгору-вниз не дали тобі нічого. Люди бачать тебе знову в тій самій калюжі. Розумієте? Це так.

²⁰³ Але якщо ти залишатимешся там під достатнім нагрівом Духа Святого, поки це не зробить тебе й камеру одним. Отак от. Ти й камера стаєте одно. Коли ти залишатимешся там, доки ти й кожна обітниця Божа не станете одно, тоді приклади це до своєї віри. Якщо ж ні, не прикладай цього взагалі.

Скажеш: “Слову не можна довірятися”. Не намагайся такого прикладати.

²⁰⁴ Скажеш: “Ці обітниці про хрищення Духом Святим — це малося на увазі тільки для дванадцяти апостолів”, — як говорять сьогодні деякі церкви, не намагайся такого прикладати. Ось де їхній фундамент — увесь розкришився. Розумієте? Як було з Уззією, учора ввечері, коли він побачив, як фундамент цього мужа, на якого він покладався, геть розкришився, був вражений проказою, він не дав нічого доброго. Отож — “Лише для дванадцяти апостолів, тільки дванадцять апостолів”.

²⁰⁵ Я був там у брата Райта . . . Я думаю, вони там десь ззаду. Одного вечора там був один служитель, я говорив, зібралось четверо чи п'ятеро проповідників. Цей проповідник піднявся та сказав: “Отож, дорогі мої, я хочу вам сказати дещо. О-о, я думаю, ви прекрасні люди”.

²⁰⁶ Я сказав, я зауважив був комусь, я сказав: “Отой—отой он, що сидить там. Пильнуй”.

²⁰⁷ І ось, Джуніор Джексон якраз закінчив там говорити. І він говорив . . . проповідував про благодать Божу. О-о, подумати тільки!

²⁰⁸ Той увесь аж палав, чекав. Він піднявся туди, і він старався, як міг, довести. “Отож, я хочу сказати, що містер Брангам, який присутній тут, кажу вам, він антихрист”. І він отак почав, на увесь вечір.

²⁰⁹ Деякі з проповідників почали . . . Я сказав: “Зачекайте хвилинку. Ось, нічого не кажіть, браття. Він тільки один, а нас ціла група”. Я сказав: “Отож, нехай він продовжує. Він зачепив мене”. Я сам хотів цього, дуже хотів, я не знав, що робити. Розумієте?

²¹⁰ Тож він сказав: “Містер Брангам — антихрист”, — і він пішов далі, говорячи всілякі речі, про які ви знаєте. Він сказав: “Він сказав там: ‘Хрищення Духом Святим’”. Сказав: “В Біблії сказано, що було тільки дванадцять, які одержали хрищення Духом Святим”. Говорив про

Божественне зцілення — “Божественне зцілення було тільки в дванадцяти апостолів”. Він сказав: “Ми говоримо там, де Біблія говорить, і мовчимо там, де Біблія мовчить”. Я чекав, поки він надривався там десь півгодини.

211 Я сказав: “Одну хвилиночку. Я записав тут так багато, — я сказав, — дайте мені можливість відповісти на що-небудь”. І, коли я піднявся, я сказав: “Панове, він сказав, що ‘він говорить там, де Біблія говорить’, — його церква, — ‘і мовчить там, де Біблія мовчить’. Ви усі свідки. ‘Так’”. Я сказав: “Отож, він сказав: ‘Було тільки дванадцять, які прийняли Духа Святого’. В моїй Біблії сказано, що за першим разом було сто двадцять”. Амінь! Викинь оте знання, розумієте, яким він намагався.

212 Я сказав: “В такому разі, я думаю, Павло не прийняв Духа Святого, в той час як він сказав, що прийняв”. Розумієте?

213 Я сказав: “Там у . . . Коли Филип пішов та проповідував самарянам. Вони були охрищені в Ім’я Ісуса. Єдине тільки — Дух Святий не сховався на них. І ті послали та запросили Петра та Івана прийти та покласти на них руки, і Дух Святий зійшов на них. А мені здавалося, там було тільки дванадцять?”

214 Я сказав: “У Діях 10:49, коли Петро був на покрівлі будинку та бачив видіння, що вони підуть до Корнилія. Як Петро ще говорив ці слова, Дух Святий зійшов на тих, хто слухав Слово”. Я сказав: “Біблія досі промовляє. Де ж ваша церква?” Вона там ззаду на своїх припущеннях. Це так. Бачите?

215 Я сказав: “Божественне зцілення, ви сказали: ‘Божественне зцілення було тільки в дванадцяти апостолів’. В Біблії сказано, що Степан пішов до Самарії та виганяв демонів та уздоровляв хворих, і радість велика була в тому місті. А він не був одним з тих дванадцяти. Він не був апостолом. Він був дияконом”. Амінь. Амінь.

216 Я сказав: “І Павло не був одним з тих дванадцяти, що були у горішній кімнаті, а він мав дар зцілення”.

217 Я сказав: “Просто погляньте на дари зцілення! І пізніше, аж через тридцять років, він, у Коринтянам, так само ставить дар зцілення у Тіло Христове”. О-о, оце так!

218 Отож, отакого роду знання, яке ти черпаєш з якоїсь книжки, краще викинь це у відро для сміття. Прийди до оцього ось знання. Коли Бог сказав: “Він є той самий вчора, сьогодні та навкі”, — скажи: “Амінь”. Так, панове. Так, панове. Не для дванадцяти, це для усіх. Коли ти одержуєш віру такого роду, коли твоя віра відзначає це, кожна часточку цього словом “амінь”, тоді скажи: “Добре”, — приклади його до цього.

219 По-четверте. Ми маємо поквапитися, бо я просто . . . Так добре почувашся — стояти тут та говорити про це. Амінь. [Один брат каже: “Для нас це насолода”.—Ред.] Так. По-четверте. . . Дякую вам.

220 Прикладіть “стриманість”. О-о, подумати тільки! Ми прийшли до стриманості. Отож, у тебе по-перше є віра, мусиш мати її, для початку. Потім до своєї віри ти додаєш чесноту, якщо це чеснота правильного роду. Потім ти додаєш знання, якщо це знання правильного роду. Тепер ти збираєшся додати стриманість.

221 Стриманість тут також не означає “припинити вживати алкогольні напої”. Ні, ні. Стриманість не означає вилікувати алкоголіка, це не той випадок. Тут мова про Біблійну стриманість, стриманість Святого Духа. А то просто одна з пожадливоростей тіла, але ми ведемо розмову про стриманість Святого Духа. Це значить — як тримати під контролем свій язик — не бути пліткарем, як стримувати свій норів, не зриватися з місця щоразу, як хто-небудь говорить всупереч тобі. О-о, подумати тільки!

222 Слухайте-но, багато хто з нас відпадуть ще до того, як ми почнемо, хіба не так? Бачите? А потім ми дивуємося, чому Бог не перебуває у Своїй Церкві, не чинить чуда та інше, що було раніше. Так, панове. Бачите?

223 Додай оце все. Додай до цього стриманість. О-о, стриманість, як відповідати з доброю, коли тобі в очі виказується гнів. Хто-небудь скаже: “Ви, купка святенників-стрибунів!” Отож, не підсакуй та не закочуй рукава. Розумієте? Не так. Але поговори з благочестивою любов’ю, стриманістю, доброю. Ви ж хочете бути такими? Коли вас ображають, не відповідайте образою. Нехай Він буде вашим прикладом.

224 Коли там говорили: “Якщо Ти Син Божий, оберни це каміння на хліб”, — Він міг би так вчинити та показати, що Він є Бог. Але в Нього була стриманість. Коли Його назвали “Вельзевулом”, Він сказав: “Я пробачаю вам це”. Це так? Ви ривали цілі жмені волосся з Його бороди, та плювали Йому в обличчя, та казали: “Зійди з хреста!”

225 Він сказав: “Отче, пробач їм. Вони навіть не усвідомлюють, що вони роблять”.

226 В той час як у Нього був дар, Він знав усе, бо в Ньому перебувала повнота Божества тілесно. Вони бачили, як Він чинить чуда, розповідаючи людям, що з ними негаразд, і подібні цьому речі. Замотали Йому отак голову ганчіркою, Його очі, та били Його палицею по голові та казали: “Пророкуй, скажи нам, хто вдарив Тебе. Ми повіримо Тобі”. Розумієте? В Нього була стриманість.

227 Отож, якщо вона в тебе отака, додай її до своєї віри. Якщо ж ти досі вибухаєш, та поводишся, як нахаба, та сваришся, та дратуєшся, та поводишся безглуздо, угу, в тебе нема ніякої. . . Тобі не можна прикладати це, бо воно не прикладеться. Розумієте? Воно не завулканізується. Не можна взяти шматок гуми, розумієте, та завулканізувати її з залізом. Це просто не спрацює. Ні, це має бути гнучким, точно як і гума. Розумієте? І коли твоя віра та твоя стриманість набуває такого самого характеру стриманості Духа Святого, яку мав Він, тоді це завулканізується з Ним. Ти додаєшся до цього.

Коли твоя чеснота є подібна до Його чесноти, тоді воно додається до цього.

228 Коли твоє знання є подібне до Його знання — “Я йду чинити Твою волю, о Боже”. Розумієте? Словом Отця Він завдав поразки кожному демону. Небеса й земля проминуться, але Слово не проминеться. Розумієте? Коли ти одержав отакого роду знання, воно завулканізується з твоєю вірою.

229 Коли ти одержав правильного роду стриманість, подібну тій, яку мав Він — воно завулканізується. Якщо ж у тебе нема цього, тільки якісь штучні недоробки, замариновані переконання, чи стриманість: “О-о, треба б надавати йому як слід, але—але, мабуть, краще не треба, бо ще ославлять мене у газетах через це”. Не про таку стриманість Він каже. Не намагайся додавати такого. Це не спрацює. Та коли ти здатен дійсно, з ласкавістю, від всього свого серця пробачати кожній людині, зберігати спокій, залишити це, розумієте, тоді воно завулканізується. Можеш додати це до своєї віри. Ф’ю!

230 Недивно, що в церкві така нестача. Хіба це не так? Недивно. Я скажу: “Покайтеся та охристіться, — сказано у Біблії, — в Ім’я Ісуса Христа”. А відданий прихильник трійці не повірить цьому, скаже: “Це антихрист. Він з Імені Ісуса. Він з Тільки Ісус”. Дивись, хлопче, я не знаю, яка в тебе зараз стриманість. Розумієте? Чому б тобі не прийти, не сказати: “Давай-но обговоримо це разом, брате Брангаме. Я б хотів почути роз’яснення Цього”? Розумієте? В такому разі прийди та послухай Це. І тоді Це буде викладено просто перед тобою, і потім ти підеш, ми—ми якраз через декілька хвилин підійдемо до цього, у “благочесті”, отак. Та коли ти—коли уривається терпець, за будь-якого висновку не можеш втриматися, угу, це—це не воно. Розумієте? В тебе ще нема Біблійної стриманості, коли ти чиниш так, коли ще огризашся. А потім, якщо у тебе є оце все, можеш прикласти це до своєї віри.

231 Потім, після цього, по-четверте, ти хочеш прикласти терпеливість до своєї віри. Якщо у тебе є віра — “вона

виробляє терпеливість”, — сказано у Біблії. Розумієте? Тож *оце* ось є терпеливість. Отож, це є наступна річ, яка прийматиме участь у будівництві цієї постаті. Знаєте, у Бога є справжній матеріал в Його Будівлі.

²³² Бачите, як нам бракує, брате, сестро? Бачите? Бачите, чому, де ми? Так, панове. Бачите? У нас є слава, є вигукування та все інше, бо у нас є віра. Та коли підійшли до оцих ось речей *тут*, Бог не може збудувати нас у ту постать. Розумієте? Не може. Він не може довести нас до такого-от стану. В нас є оці всі інші речі. Ми падаємо, зісковзуємо з цим. Розумієте? Він не може будувати Свою Церкву.

²³³ Терпеливість до чого? Якого роду терпеливість? По-перше — мати терпеливість до Бога. Якщо у тебе є справжня істинна віра, у тебе є справжня істинна терпеливість, бо віра виробляє терпеливість. Коли Бог говорить що-небудь, ти віриш цьому. Ось і все. В тебе є терпеливість.

²³⁴ Скажеш: “Ну, учора ввечері я попрохав Його зцілити мене, а сьогодні вранці я так само хворий”. О-о, який жаж! Ото терпеливість?

²³⁵ Бог сказав Авраамові, і через двадцять п’ять років там не було навіть жодного знаку. Він все одно вірив. Він був терпеливий до Бога. Угу.

²³⁶ Став Його завжди перед собою. Нехай Він буде тим наступним, з чим тобі доведеться мати справу. Його ти не зможеш перейти, тож нехай Він постійно буде перед тобою. “Він так сказав, і це станеться”. Розумієте? Нехай Він постійно буде перед тобою. Це правильно.

²³⁷ В Ноя була терпеливість. Так. В Ноя була справжня, благочестива терпеливість. Бог сказав: “Я знищу цей світ дощем”, — а Ной проповідував ще сто двадцять років. Повно терпеливості. З Неба не випадало жодної навіть роси. Нічого не падало. Така сама пилюка, як і завжди, протягом ста двадцяти років, але він був терпеливий.

Отож, Бог випробовує твою терпеливість. Це так. Бог випробовує їх.

²³⁸ Після того, як Він наказав Ноеві, ось Він сказав: “Ною, Я хочу, щоб ти продовжував далі та заходив у ковчег. Я прижену туди тварин, і Я—Я хочу, щоб ти зайшов. Забирайся на верхні яруси, щоб ти міг визирати назовні через віконечко на даху. Отож, Я хочу, щоб ти зайшов туди. Я хочу, щоб ти сказав цим людям: ‘Завтра, те, що я проповідував сто двадцять років — збудеться’. Гаразд, піди туди та скажи їм”.

²³⁹ Що було першим знаком? Ной зайшов у ковчег. Дощу не було. Ной приготувався, надів плаща та все інше, щоб йому можна було час від часу визирати назовні. Приготувався. Але наступного дня . . .

240 Думаю, він, мабуть, сказав своїй родині, та своїм невісткам, та усім, сказав: “О-о! Завтра ви побачите дещо таке, чого ніколи не бачили. Бо, ці небеса, вони вкриються темністю. І буде грім та блискавки. Грізний Божий меч розітне небеса. Він засудить це зборисько грішників, що відкидали нас протягом цих ста двадцяти років. Просто пильнуйте та дивіться”. Розумієте?

241 Деякі з цих напів-віруючих, ви знаєте, що вешталися навколо і так і не увійшли, ви розумієте. Такі й досі є у вас— у вас, ви знаєте. Тож вони—вони прийшли, сказали: “Що ж, може, старий був правий, тож ми прийдемо та почекаємо декілька днів, тобто, почекаємо декілька годин зранку, та побачимо”.

242 Наступного дня, замість темної хмари, ось, як і завжди, сходить сонечко. Ной визирнув на вулицю. Сказали: “Гей, нема там ніякої хмари”.

243 Той чоловігя прийшов, сказав: “А-а, я знав, що ти один з них. А як же, вештаєшся тут”.

244 “Ну, вибачте мені, добродію. Ха-ха. Мабуть, я—я—я просто, знаєте, просто захопився, розумієте. Трошки, розумієте. Ха-ха-ха”.

245 Але в Ноя була терпеливість. Сказав: “Якщо він не піде сьогодні, він буде завтра”. Чому? Бог так сказав.

“Коли Він сказав тобі це, Ною?”

246 “Сто двадцять років тому. Я дійшов до цих пір, тож я тепер просто чекатиму тут”. Бачите це? Невдовзі. . .

247 Ми бачимо, Бог дійшов до цих пір, чекаючи на Церкву, теж, але Вона буде там. Не турбуйтеся. Він обіцяв Її.

248 Чекали увесь цей час на воскресіння. Воно буде. Не турбуйтеся. Бог обіцяв його. Просто чекайте з терпеливістю. Ти заснеш, це не. . . Може, до того, як це станеться, ти ненадовго задрімаєш, але у той момент ти прокинешся. Він обіцяв це, розумієте. Короткий сон, розумієте, те, що ми називаємо — сон смерті, розумієте. Те, що ми звемо смертю — всього лише короткий сон, тобто, впокоїтися у Христі. Не існує такого, як померти у Христі. Життя та смерть не існують разом. Розумієте? Ми просто ненадовго задрімаємо, сон, з якого наші друзі не зможуть нас пробудити. Тільки Він Один зможе пробудити. “Він покличе, і я відповім Йому”, — сказав Іов. Іов спить вже чотири тисячі років. Не турбуйтеся. Він— він встане. Не турбуйтеся. Він чекає донині.

249 Ной чекав. Минув четвертий день. Дощу не було. З цим усе було гаразд. Це збудеться.

250 Уявляю, як міссіс Ной підійшла та сказала: “Тату, ти пе. . .?”

“Ніяких розмов на цю тему”.

²⁵¹ В нього була терпеливість, бо в нього була віра. Так, панове. В нього була сила чесноти. В нього було пізнання, що Бог є правий. В нього була стриманість. Він не зривався, не казав: “Ну, я не знаю, як з цим бути. Я втратив там усю свою популярність”. Ні, ні. “Люди більше не думають про мене. Піду-но я туди та почну все спочатку, наново”. Ні, ні. В нього була терпеливість. Бог пообіцяв. Бог це виконає. Бог виконає це, тому що Бог так сказав.

²⁵² І, можу собі уявити, як підходить його син, каже: “Тату, знаєте. . .” Торкається рукою його довгого сивого волосся, отак. А тому було вже сотні років, розумієте, сидів там. Сказав: “Я знаю, що ви старий патріарх. Я—я люблю вас, тату. Але, чи не могло бути так, що ви, можливо, трохи помилилися?”

“О-о, ні. Ні”.

“Чому?”

“Бог так сказав!”

²⁵³ “Ну, тату, вже шість днів, як ми сидимо тут. Засіли тут у цьому здоровенному старому похмурому ковчезі, сидимо тут. І він увесь засмолений, всередині та зовні. І ми всі ці роки працювали над його будівництвом. І ви стояли там та проповідували, поки ви не посивіли та не облісіли. І ось ви зараз тут, намагаєтеся сказати *таку-то й такую-то* річ. А люди сміються та кидають в нього гнилими помідорами та іншим. Дивіться, що ви робите. Ну, ви знаєте. . .”

“Потерпи, синку”.

“Ви певні?”

“Доц буде!”

Його невістка сказала: “Тату, знаєте. . .”

“Доц буде!”

²⁵⁴ “Але ж ми, всі ці роки, чекали. Ми готувалися. І ви ще тиждень тому казали нам, що доц піде. І ми тут, і двері всі замкнені, і ось ми тут, тиняємося тут, а сонце палить як і палило”.

“Але доц буде!”

“Звідки ви знаєте?”

“Бог так сказав!”

²⁵⁵ Отож, одержали це отаким чином — прикладемо це. Але якщо ти не одержав цього отак — не—не намагайся цього прикладати. Це не спрацює. Це не спрацює у зціленні. Це не спрацює ні в чому іншому. Розумієте? Це має зроститися з тим матеріалом, з яким його звулканізують. Це так. Повинно прикласти це. Терпеливість стосовно Божих

обітниць. Так, панове. Ной повірив цьому. І в нього була терпеливість до Бога, сто двадцять років.

256 Мойсей, в нього була терпеливість до Бога. Так, панове. “Мойсею, Я почув зойк Свого народу. Я бачу їхні страждання. Я йду визволити їх. Я пошлю тебе туди”.

257 І невеличка супротивність між ним та Богом, і Бог виявив йому Свою славу. Сказав: “Ось я йду”. Коли він один раз побачив славу Божу, розумієте, в нього з’явилася віра.

Сказав: “Що у тебе в руках, Мойсею?”

Той відказав: “Палиця”.

Він сказав: “Кинь її на землю”.

Вона обернулася на змія. Той сказав: “Ой, леле!” Він став. . .

258 Промовив: “Підніми її, Мойсею. Якщо Я здатен обернути її на змію, Я зможу знов обернути її в те, чим вона була”.

259 Ах! Амінь! Якщо Бог здатен дати мені звичайне життя, Він здатен дати мені духовне Життя! Якщо Бог був спроможний дати мені перше народження, Він спроможен дати мені друге народження! Амінь! Якщо Бог здатен зцілити *оце ось*, через Божественне зцілення, Він здатен воскресити це в Його славу, останнього дня. Це так.

260 “Я можу кинути цю палицю на землю та обернути її на змія. Я можу знов обернути її на палицю. Візьми її за хвіст”.

261 Мойсей простягнув руку та взяв її. І вона стала палицею. Тоді він почав додавати знання. Розумієте?

“Тепер, що в тебе з рукою, Мойсею?”

“Нічого”.

“Вклади її собі за пазуху”.

262 “Добре. Що за. . .” Біла від прокази. “О Господи, поглянь на мою руку!”

“Вклади її ще раз собі за пазуху, Мойсею”.

263 Він засунув її *ось так*, вийняв її точно такою ж, як і. . . Якраз тоді він почав додавати *оце все так*, розумієте. Так, панове.

264 Він прийшов туди. І перша ж супротивність. . . Він прийшов туди. Вийшов туди та сказав: “Господь Бог сказав: ‘Відпусти Мій народ’. Фараоне, я хочу, щоб ти зрозумів *ось що*. Я прийшов як представник Бога. Ти мусиш послухатися мене”.

265 Фараон сказав: “Послухатися? Та ти знаєш, хто я? Я фараон. Послухатися тебе, раба?”

266 Сказав: “Ти послухася мене або загинеш. Чини як сам бажаєш”. Чому? Він знав, про що він говорив. В нього було

певне доручення. Він побував там. Він говорив з Богом. Він мав віру. Він знав, де він стояв.

“Ти хочеш, щоб я підкорився тобі? Геть звідси!”

“Я виявлю тобі”.

“Вияви мені знак”.

Він кинув палицю на підлогу; обернулася на змія.

267 “Ха, — сказав той, — цей дешевий чаклунський фокус! Підійдіть-но сюди на хвилинку. Підійди-но сюди, Янній, ти і Ямврій, киньте на підлогу свої палиці”. Вони кинули їх, і вони обернулися на змія.

268 Сказав: “Отож, ти, дешевка, приходиш сюди до мене, до єгиптянина, до єгипетського фараона. І ти прийшов сюди з якимись своїми дешевими чаклунськими фокусами, з якимись своїми плутощами”, — розумієте, читання думок. Ви розумієте, що я маю на увазі. Я сподіваюся, ви досягаєте це. “Читання думок на відстані чи що-небудь таке, розумієш, так, прийшов сюди з чимось таким”. Сказав: “Що ж, ми здатні зробити те саме, що робиш ти”.

269 А що Мойсей? Він не казав: “О-о, містере фараоне, мені—мені дуже шкода, пане. Я буду вашим рабом”. Ні, панове.

270 Він стояв спокійно. Амін. Стій твердо. Бог сказав, і в серці того жодних сумнівів — “Зберігай спокій. Я покажу тобі дещо”. Коли ти зробив саме те, що Він сказав зробити, і здається, що пішло не так, як треба — стій спокійно, будь терпеливим.

271 Мойсей сказав: “Знаєте, коли я докладав до того фундаменту, там було покладено терпеливість, тож я просто чекатиму та подивлюся, що вчинить Бог”.

272 Ті огидні змії повзали там, роздувалися, шипіли одна на одну. І, раптом, змії Мойсея раз — “ням, ням, ням”, — та й схрумав їх усіх. В нього була терпеливість.

Хто чекає на Господа, в силі той відновиться,
Як орел, підніме він свої крила.

Це так? Бачите? Так.

Бігтимуть — і не втомляться, підуть — і не знеможуться.

Бачите, просто чекай на Господа. Май терпеливість. Розумієте? Так, панове.

273 Потім Ізраїль мав бути виведений. Були ті великі суперечності, а Мойсей чекав.

274 Потім він увійшов до пустелі. Дорóги там було всього на три-чотири дні. Там було всього сорок миль, перехід від того місця, де вони перетнули, туди, де вони перетнули ще

раз. Але, Мойсей, у пустелі, чекав сорок років. Терпеливість. Амінь. Це так. Він чекав сорок років. О-о! Так, панове.

275 І в нас теж повинна бути терпеливість один до одного. Розумієте? Одного разу... Ми стаємо—ми стаємо такі нетерпеливі один до одного. Ми думаємо, ми повинні стати як Мойсей. В Мойсея була терпеливість до людей. Погляньте-но, саме це стало причиною того, що вони не перейшли. Розумієте? Коли ти намагаєшся що-небудь зробити... .

276 Дивіться-но, я старався донести це Послання до цієї шкіни, побачити, щоб кожен член шкіни став *Оцим* ось. Зробити це важко. Я старався мати терпеливість; минуло вже тридцять три роки. Розумієте? Майте терпеливість. Жінки досі обрізають свої коси, все точно так само. Але просто май терпеливість. Розумієте? Просто май терпеливість. Чекай. Мусиш чекати. Якщо ж у тебе нема його, не намагайся добудовувати до цього *отут*. Май терпеливість.

277 Навіть, одного разу, коли ота бунтівлива група людей виявила таку нетерпеливість, вони стали причиною того, що Мойсей вчинив дещо неправильне. Але, все ж таки, коли дійшло до відкритого показу, Богу набридли їхні вчинки. Він сказав: “Відділися, Мойсею. Я знищу їх усіх і почну наново”.

278 Той кинувся в пролом та сказав: “Боже, не роби цього”. Що? Терпеливість до людей, що бунтувалися проти нього.

279 Цікаво, чи вистачило б нас на таке? Якщо ні, не намагайся добудовувати до *цього*, бо воно—воно нічого не перемінить, ви розумієте. Саме так перше було завулканізовано в *це*, і саме так кожне з них має завулканізуватися. Якщо ж ні, ви не прийдете до цієї постаті місцеперебування живого Бога, якщо у вас нема терпеливості, терпеливості один до одного. Ну, гаразд.

280 В єврейських юнаків була терпеливість. Авжеж, була. Бог пообіцяв їм, наказав їм: “Не кланяйтеся ніякому образу”. Але в них була терпеливість. Сказали: “Наш Бог є спроможний. Але, як би там не було, ми не збираємося кланятися твоєму образу”. Терпеливість, усвідомлюючи, що за останніх днів Бог воскресить його.

281 Зрештою, це життя не так вже й багато значить. Розумієте? За останніх днів Бог воскресить його. Та коли доходить до того, щоб кланятися певному образу, ми не станемо цього робити. Отож, ми віддамо цезарю цезарево, та коли доходить до того, що цезарево суперечить Богу, Бог є на першому місці.

282 “Бог сказав: ‘Не кланяйтеся тóму образу’, — і я не стану цього робити. Наш Бог здатен вирятувати нас. Якщо Він не врятує, я не вклонюся цьому образу”.

Сказав: “Гаразд, ось піч”.

283 “Ну, — сказав той, — о-о, я думаю, сьогодні піде сильний дощ та загасить її”. Але цього не сталося. Все одно були терпеливі.

284 Наступного ранку, коли їх привели перед двором, там сидів Навуходоносор. Він сказав: “Гаразд, хлопці, чи готові ви віддати мені шану як своєму цареві?”

“Певна річ. О царю, живи навіки”.

“Тепер вклоніться моєму образу”.

“О-о, ні”.

285 “Таж, вас сплять заживо. Ви ж мудрі мужі. Ви розумні. Ви були великою поміччю для нас. Ви були благословінням для нашого царства. Невже ви не можете зрозуміти, що я не хочу цього робити? Але я проголосив тут певну постанову, і її має бути виконано. Я не хочу кидати вас туди. Та що ж з вами таке?”

286 “Я знаю, що це звучить правильно. Але, наш Бог здатен врятувати нас. Але, як би там не було. . .” Мали терпеливість.

287 Стали підніматися по трáпу. Поглядали один на одного. “Все гаразд. Все гаразд”. Мали терпеливість. Ступили один крок — Бога там не було. Два кроки — Його там не було. Три кроки, чотири кроки, п’ять кроків, йшли та йшли, а Його все не було там. І він ступив прямо в ту розпалену піч. В них була терпеливість. Але там Він був. Розумієте? Полум’я торкнулося їх рівно настільки, щоб згоріли колодки в них на руках та на ногах. І тоді, коли той ступив на дно ями, Він був там. Розумієте? В них була терпеливість.

288 Так саме з Даниїлом. В Даниїла була терпеливість. Точно. Він не збирався здаватися. Ні, панове. Що він робив? Він відчиняв ті вікна та молився, все одно. Така була Божа вимога. В нього була терпеливість. Він чекав на Бога, знаючи, що Бог є спроможний дотримати Своє Слово. Його кинули до лев’ячої ями, сказали: “Ми згдоємо тебе левам”.

289 Він сказав: “Все нормально”. В нього була терпеливість. Чому? “Що ж, я увесь цей час чекав на Бога. Якщо мені доведеться почекати ще декілька тисяч років, останнього дня я воскресну. Тож потерплю, чекатиму”.

290 Павло був терпеливим. Авжеж, був. Дивіться, що Павлові довелося виконати. Оце терпеливість!

291 Як щодо людей у п’ятидесятницю? Допоки в них було доручення — “Чекайте, поки”, — розумієте, — “чекайте, поки вас буде наділено силою з Висоти”. Як довго? Вони не задавалися ніякими питаннями: “Як довго це буде?” В них просто була відповідь: “Чекайте до тих пір, поки”.

292 Піднялися туди та сказали: “Гаразд, хлопці, мабуть, за п’ятнадцять хвилин на нас зійде Святий Дух, і ми почнемо

наше служіння”. Минуло п'ятнадцять хвилин — нікого. Минув день — нема; два, три, чотири, п'ять, шість, сім.

293 Хтось з них міг би сказати: “Слухайте-но, чи не думаєте ви, що ми вже маємо Його?”

“Ні, ні, ні, ні”. Отак от. Ні. Це було правильно.

294 “Давайте, виходьте, хлопці”. Диявол сказав: “Ви—ви—ви знаєте, що ви вже одержали те, що вам треба. Ідіть, розпочинайте своє служіння”.

295 “Ні, ні, ні. В нас ще нема Цього. Бо Він сказав: ‘Буде, що станеться за останніх днів: Затинаючимися вустами та іншими мовами говоритиму Я до цього народу, і це є той Відпочинок, про який Я сказав’, — отак от, Ісаїя 28:19”. Сказано: “Це є—це є Воно, ви—ви одержите Це, коли. . . О-о, ми пізнаємо, коли Він прийде. Ми пізнаємо, коли Він прийде. Ми пізнаємо її — ‘Обіцянку Отця”’. Він чекав там дев'ять днів. А потім на десятий день — “Ми побували там”. В них була терпеливість, чекали.

296 Отож, якщо ти одержав отаку-от терпеливість, після того, як Бог дає тобі певну обіцянку, і ти бачиш це у Біблії — “Це мове”, — в такому разі чекай. І тоді, якщо ти одержав таку-от терпеливість — приклади це до своєї віри. І, бачиш, як високо ти вже дістався? Ти зараз на *такій-ось* висоті. Добре. Стрілка годинника теж дісталася височенько, хіба не так? Гарзд. Гарзд. Приклади це до своєї віри.

297 Завжди став Його перед собою, пам'ятай, що то саме Він пообіцяв. То не я пообіцяв. То не пастор пообіцяв, наш брат Невілл. То не якийсь інший служитель пообіцяв. То не був якийсь священик чи папа. То не була якась земна людина. То був Бог, що дав обітницю, і Бог є спроможний дотримати все, що Він обіцяв. Гарзд. Якби ти одержав віру такого роду — знати, що це обіцяв Бог! Кажеш: “Брате Брангаме, мені погано. Я так сильно потребую зцілення”. Прийми це. Це є певний дар, який дано тобі, так, панове, якщо ти зможеш повірити. “Ну, — скажеш ти, — я вірю”. В такому разі забудь про це. Ось і все. Це все минулося. Розумієте?

298 Май терпеливість, якщо ти одержав терпеливість. Якщо ж ні, ти звалишся з цієї Будівлі тут, розумієте. Воно завалить усе інше — ота одна річ. Потрібно мати це. Не додавай такого, бо воно зруйнує твою будівлю, якщо у тебе нема терпеливості, якщо у тебе нема чесноти, щоб додати її до твоєї віри, яку ти, як кажеш, отримав. А якщо у тебе нема ніякої віри, і спробуєш прикласти до цього чесноту — це розтрощить твою віру. Розумієте? Ти скажеш: “Ну, ось, почекай-но хвилинку. Може, так чи інакше, це все помилка. Може, Бог не є Богом. Може, не існує ніякого Бога”. Розумієте, воно розламає усе навпіл. Розумієте?

299 Та якщо у тебе є істинна віра, тоді доклади до неї істинну чесноту, потім — істинне пізнання, потім — істинну стриманість, потім — істинну терпеливість. Розумієте? Ти рухаєшся по цій лінії далі вгору. Гаразд.

300 По-п'яте, додай благочестя. О-о, оце так! Має бути додано благочестя. Що означає благочестя? Я дивився у чотирьох чи у п'яти словниках і навіть не зміг знайти, що це означає. Зрештою, я звернувся до Брата Джефрі, ми знайшли це в—в одному словнику. *Благочестя* означає “бути подібним Богу”. О-о, оце так! Після того, як у тебе є віра, чеснота, пізнання, стриманість, терпеливість, потім — бути подібним Богу. Ф'ю!

301 Ти скажеш: “В мене нічого не вийде, брате Брангаме”. О-о, ні, вийде.

302 Дозвольте-но мені прочитати вам тут декілька місць Писання, всього на хвилинку. Від Матвія 5:48. Ми візьмемо оце одне та подивимось, що там сказано, від Матвія 5:48, та побачимо, чи належить вам бути подібними Богу. Ви знаєте, що у Біблії сказано: “Ви боги”. Ісус так сказав. Чому? Уся чеснота, все те, що є в Бозі — є у тобі. Від Матвія 5:48: “Будьте. . .” Ісус промовляє, в заповідях блаженства.

*Отож, будьте д-о-с-к-о-н-а-л-і (Що це?)
досконалі, як ваш Отець. . . Небесний є досконалий.*

303 Ти дістався аж до *цього* ось місця, перш ніж тебе просять стати таким. Спочатку мають бути додані оці всі складові. Потім, коли ти дістанешся сюди, тепер Він прохає тебе бути досконалим, — благочестя, — сини та доньки Бога. Це так. Скільки багато всього я міг би сказати про оце все!

304 Звернімося до Ефесянам 4 та розберемося тут, що, у Посланні до Ефесян, говориться про цю річ теж, про те, як нам повинно—як нам повинно поводитися. Ефесянам 4-й розділ, почнемо з 12-го вірша. Ефесянам 4, почнемо з 12-го вірша. Гаразд. Давайте-но почнемо звідси з 11-го вірша.

І Він поставив одних апостолами, інших пророками. . .

305 Пам'ятаєте вчорашній вечір? Не намагайся зайняти місце іншого мужа. Розумієте?

. . . а деяких — благовісниками, а деяких — пасторами. . . та деяких вчителями,

306 “На вдосконалення Бога”? Чи так там говориться? [Громада каже: “Ні”.—Ред.] На вдосконалення кого? [“Святих”.] Хто є святий? Освячені. Амінь. Ті, хто почали ось звідси.

. . . вдосконалення святих, для праці служіння (служіння Ісуса Христа), для збудування Тіла Христового (для збудування, побудувати Його, збудування), поки. . .

Поки ми всі дійдемо до єдності віри, та... пізнання Сина Божого, та до мужа досконалого, до впевненості, (о-о, подумати тільки), в міру повного зросту повноти Христа.

307 “Досконалий” — це потребує благочестя. До своєї віри ти мусиш додати благочестя. Розумієте, ти починаєш ось *отут*, з чесноти. Потім ти переходиш до пізнання. Потім ти переходиш до стриманості. Потім ти переходиш до терпеливості. А тепер ти на благочесті. Благочестя! О-о, подумати тільки! Наш час збігає. Давайте-но поглянемо. Але ви знаєте, що означає благочестя. Ви співали цю пісню:

Бути як Ісус мій, бути як Ісус мій,
На цій землі — бути таким, як Він,
Цей шлях життєвий з землі до Слави
Прохаю я, щоб мені бути таким, як Він.

308 Це і є благочестя. Коли Його били по одній щоді, Він підставляв другу. Коли Йому говорили грубощі, Він нічого не говорив. Він не відповідав образою. Розумієте? Благочестиво, постійно шукаючи одного — “Я завжди чиню те, що до вподоби Отцеві”. Розумієте? Так, панове. Завжди. Це є благочестя. Розумієте?

309 Після того, як ти, почавши *звідси*, дістався ось *сюди*, ось *сюди*, ось *сюди*, ось *сюди*, нині ти переходиш у повну постать сина Божого, тепер. Але необхідно, щоб у тебе було *оце*, плюс усе *це*, і ти не зможеш навіть і почати, поки ти не одержиш *оцього*.

310 Отож, пам’ятайте дрозда з павичевим пір’ям. Не забувайте його. Розумієте? Не намагайся прикладати це, поки ти насправді не народишся згори. Бо в тебе це не вийде, і ти—ти не зможеш привести це в дію. Воно дійде до *оцього*, чи до *оцього* ось тут, ідесь розкришиться.

311 Та коли ти потрапив ось *сюди*, істинно народжений згори голуб, тоді нічого не додавай. Воно додаватиметься до тебе, розумієте, йтиме вгору, гаразд, переходимо тепер до досконалості. Гаразд.

312 Потім, шосте, додамо, сказано тут у Біблії, додаємо братерську любов... братолюбство. Отож, це хороша річ, отут, шоста, сім. Гаразд. Додаємо братолюбство. Гаразд. Коли ми дістаємося цього, братолюбства, ставиш себе на його місце, у справах. Тепер ти скажеш... .

313 “Мій брат згрішив проти мене”, — сказав Петро. — “Мені його пробачати, — сказав він, — сім разів на день?”

Він сказав: “Сімдесят разів по сім”. Розумієте?

314 Братолюбство. Отож, розумієте, якщо який-небудь брат йде не в ногу з усіма, не будьте до нього нетерпеливими.

Розумієте? Ні. Розумієте? Будьте доброзичливі до нього. Все одно йдїть.

315 Хтось сказав, нещодавно, сказав: “Як ти можеш вірити отому всьому так, як ти віриш, і все одно їздити до Асамблей Бога, та до тих, хто вірить у Єдинство Бога, та до інших?” Приклади, розумієте, братолюбство. Розумієте? Розумієте? Май надїю на майбутнє, розумієте; будь терпеливим до нього, розумієте, стримуйся, довготерпи його — пізнання, розуміти, чому він вірить, пам’ятайте, це у нього в серці, ось як це є — чеснота, що у тобі, щоб вона виходила з добротою, лагідністю, до нього, май віру, що одного дня Бог приведе його. Розумієте?

316 Братолюбство, сьома річ. Один, два, три, чотири, п’ять, шість, сім. [Брат Брангам постукує по дошці сім разів.—Ред.] Бачите, сьома річ. І тоді, тепер, ви приходите.

317 Наступне, потім, додай милосердя, котре є любов. Це є головний камінь. В один з цих днів, у церкві . . .

318 Отож, будь ласка, нехай це буде зрозуміло на плівці і на чому воно там ще буде, я не навчаю цього як науці — тому, що я скажу зараз. Але я просто хочу показати вам це, з Божою допомогою, чим це є в дійсності — що першою Біблією, яку Бог написав, були знаки Зодіаку на небі. Вони починаються з діви. А завершуються левом, Лео. І коли я візьмуся за ту шосту та сьому Печатку, ви побачите, коли було відкрито ту іншу Печатку, знаком Зодіаку в той час був рак, знак схрещених риб. І це є об’явлення епохи рака, за якої ми нині живемо. І наступне, що зірвала Печатка — Вона об’явила лева, Лео — другий Прихід Христа. Він прийшов, першого разу, до діви; Він приходить, наступного разу — лев, Лео. Я підведу це до . . .

319 Ось, я не знаю, чи вистачить в мене часу сьогодні вранці. Я буду намагатися як зможу, щоб показати вам, що ці сходинки є у пірамідах, ідеально точно, друга Біблія, яку написав Бог. Енох написав їх та помістив їх у піраміду.

320 І, третя — в Бога все доходить до досконалості в трьох, потім Він зробився Своїм Словом.

321 Ось, тепер, пам’ятайте, в піраміди . . . Я думаю, багато хто з вас, вояків та інших, бували в Єгипті. На піраміді нема головного каменя. Ніколи не було. Скоунський Камінь та все інше, що існує, але досі . . .

322 Якщо у вас у кишені є доларова банкнота, погляньте на доларову банкноту, і ви побачите, що з правого боку там орел з американським прапором. І сказано: печатка “Сполучених Штатів”. А з іншого боку — піраміда з величезним верхівковим каменем та людське око. І там на цьому боці є слова: “Велика печатка”. Що ж, якщо це є велика країна, чому б цій великій печатці не бути

власною печаткою цієї країни? Бог змушує їх свідчити, не має значення, куди вони рухаються.

323 В мене раз була розмова з одним лікарем, і він просто розпикав мене, щодо Божественного зцілення. Стояв на вулиці. Він сказав: “Містере Брангаме, ви тільки приводите людей в замішання”. Сказав: “Не існує ніякого зцілення, тільки через медиків”.

324 І я випадково озирнувся, мій погляд упав на знак на його авто, там був той змії на жердині. Я сказав: “Тоді вам краще зняти того знака з вашого авто, бо ваш же знак свідкує, що Бог є Зцілитель”.

325 Справжній лікар вірить цьому. А то ті шарлатани. Так, панове. Змії на жердині! Мойсей підняв змія на жердині. Він сказав: “Я Господь, який зціляє усі твої недуги”. І вони дивилися на того змія, щоб одержати Божественне зцілення. А ті ще свідчать проти цього; і, при цьому, їхній же знак свідкує проти них. Ф’ю!

326 Тут, наша країна, кажуть те, що вони кажуть, та глузують з оцих речей, і їхні ж гроші, їхня валюта свідчить, що печаткою цілого всесвіту є Бог. Бачите оте око, що знаходиться там зверху над цим, на тій доларовій банкноті? Це є велика печатка.

327 Його не поставили на піраміду. І не могли збагнути, чому. Верхівковий Камінь було відкинуто, Голову, Христа. Але одного дня Він з’явиться.

328 Отож, в будівлі, чеснота... Будуючи цей монумент, будуючи цю постать, розумієте, вона починається з наріжного каменя — з віри, чеснота, знання, стриманість, терпеливість, благочестя, братолюбство. Отож, для чого все це? В такому разі усе це чекає на Головний Камінь, котрий є любов, тому що Бог є любов. І Він контролює, і Він є міццю кожної з цих складових. Це правильно. Так, панове.

329 Прямо *отут*, прямо ось *тут*, ви бачите, в мене це є, між оцими всіма малюнками, і отут ось з’являються ці невеличкі хвилі. Що це таке? Дух Святий сходить, через Христа, розумієте. Святий Дух! Святий Дух перебуває над усім *цим*, зварює це разом, будуючи (що?) досконалу Церкву, щоб Верхівковий Камінь зійшов та завершив її.

330 Знову ж, як це було виконано? Це проявлялося протягом семи Періодів Церкви та через сімох посланців до Церкви.

331 Почалося *звідси*. На чому перш була заснована Церква? На чому перш була заснована п’ятидесятницька Церква? Святим Павлом, в Ефесі, зірка Ефесьького Періоду Церкви, Ефес.

332 Другим періодом Церкви була Смірна. “Чеснота”. Ірней, визначний муж, що тримався Павлового Благочестя.

333 Наступним періодом Церкви був Пергам, в якому був Мартин. Мартин був визначним мужем, що стояв твердо. Павло, Іринеї, Мартин.

334 Потім у Тіятірі прийшов Колумба. Ви пам'ятаєте? Ось воно, намальовано ось *там*. Колумба. Після Колумби... Там настало темне Середньовіччя.

335 Потім був час Сард, які означають *мертвий*. Лютер. Аллілуя! Що потім? Що з'явилося за цим, після Сард, Лютера?

336 Потім з'явилася Філадельфія. “Благочестя”. Уєслі, святість! “Праведний житиме вірою”, — сказав Лютер. Через Уєслі — освячення.

337 Потім прийшло братолюбство, через Лаодикію. І ми віримо, що сильне Послання другого з'явлення Іллі, за останнього дня, пронесеться по всій країні.

338 Ось воно, сім Періодів Церкви, сім сходинок. Бог буде Своєю Церкву, як і окрему людину індивідуально — в Себе Самого. Слава, Сила Божа проходить через *оце*, зварюючи Її разом. Тому п'ятидесятники, що викреслюють лютеран, викреслюють уєсліянців та інших, не розуміють, про що вони говорять. Розумієте, ті жили в *оцій* ось частині храму. Отакот, деякі можуть піднятися ось на таку висоту і звальяться. Але там є істинна частина цього, якими ця будівля будується далі. “Я відновлю”, — каже Господь.

339 Ви пам'ятаєте *Дерево Нареченої*? Ви пам'ятаєте проповідь про *Дерево Нареченої*? Його геть поточили, але Він обрізав Його. Виростили деномінаційні гілки — Він обрізав їх. Підняли іншу церкву, деномінаційні гілки — Він пообрізав це. Але стрижень стовбура цього Дерева не припиняв свого росту. “А вечірнього часу з'явиться Світло”. Розумієте? Тобто — коли прийде Христос, Святий Дух. Ісус прийде та стане при Голові Церкви тоді, і Він воскресить цю Церкву, оскільки Вона є Його Власним Тілом. *Отам* ось є Тіло.

340 І те, яким є намір Бога в нашому, як окремих осіб, рості — так Він провів і Своєю Церкву в рості. Кожен період Церкви, Вона стає одною великою Церквою. Бачите?

341 Від *цих* не вимагалось того, що вимагається від *оцих*. Від *оцих* ось не вимагалось того, що від *цих*. Розумієте? Але Він вів Своєю Церкву одним способом. Він вів Своєю—Своєю Церкву тим самим способом, як Він вів Свій народ. І потім Петро тут каже, по-перше, сім складових: віра, чеснота (бачите, йде вгору), пізнання, стриманість, терпеливість, благочестя, братерська любов, додаємо братолюбство, і потім — любов Божу. Дух Святий, Христос в особі Духа Святого сходять на тебе у правдивому хрищенні Духом Святим, і оці всі чесноти

запечатуються у тобі. І тоді Бог живе у Скинії, яку названо Будівлею, живою Скинією місцеперебування живого Бога.

³⁴² Коли людина набуває такого-ось роду складові, тоді Дух Святий сходить на неї. Не має значення, ти можеш говорити мовами, ти можеш підроблюватися під будь-який дар, що є у Бога. Ти можеш чинити так. Та поки ці чесноти ось *звідси* не увійдуть у тебе, ти досі не на справжньому, правдивому фундаменті віри. Та коли оці чесноти зростають, і ти додаєш оце до цього, тоді ти є живим монументом. Ти є живий, рухаючийся кумир.

³⁴³ Але, знаєте, ідолопоклонники, вони простираються ниць перед якимось кумиром, уявним богом. І, в своїй уяві, вони вірять, що той уявний бог промовить до них. Це ідолопоклонництво. Це римо-католицтво. Вони кланяються всіляким святим та всьому іншому. І в них є свята Цецилія, домашні боги та всілякі інші подібні цьому речі. Вони вклоняються цьому і справді вірять цьому в своїй уяві. Який—який це прообраз — на правдивого живого Бога.

³⁴⁴ Та коли ми, не уявно, але простираємося перед живим Богом, жива чеснота, живе пізнання, жива терпеливість, живе благочестя, жива Сила, яка приходить від живого Бога, робить з живої людини живий образ, постать Божу. Що вона робить? Те саме, що робив Ісус — ходить так само, як Він ходив, чинить те саме, що чинив Він. Бо це не є чимось в уяві. Існує певна реальність, яка доводить.

³⁴⁵ Розумієте, що я маю на увазі? Бачите, як оці чесноти, оці матеріали для будівництва збігаються у прообразах з посланцями до Церкви, з періодами Церкви? Отож, колись ми візьмемо кожне з цих слів, та розберемо їх, та виявимо, що воно доводить це. Це все сходиться в одне. Певна річ. Розумієте? О-о, подумати тільки! Як це чудово, розумієте, бачити, що—що воно чинить.

³⁴⁶ Отож, це є той Дім, в якому перебуває Бог — не будівля зі здоровенним дзвоном на даху та високим шпилем. Розумієте? “Але Тіло Ти приготував Мені”, — Тіло, в якому Бог може перебувати, в якому Бог може ходити, в якому Бог може бачити, в якому Бог може розмовляти, в якому Бог може діяти. Амінь! Живе знаряддя, Бог, — Бог, що ходить на двох ногах, у тобі. Слава! “Бог керує ногою праведника”, — Бог, що ходить у тобі. “Бо ви є написані листи, що їх читають усі люди”. А якщо Життя, що було у Христі, перебуває у тобі, ти з’являтимеш Життя, яке з’являв Христос.

³⁴⁷ Як я завжди говорив. Візьміть сік персикового дерева, і, якби було можливо перелити його у яблуню, яблуня родила б персики. Точно. Обов’язково родила б. Не має значення, які там зовні гілки, там сік яблуні, розумієте, тобто, яке там дерево. Розумієте? Забираємо з яблуні її життя, забираємо його

та зроби їй переливання соку, перелий з персикового дерева у яблучне. Що станеться? Вона більше не родитиме персиків. Розумієте? Ні, панове. Не родитиме. Якщо життя персикового дерева перейде до яблуні, точніше, вона більше не родитиме яблук. Вона даватиме персики, розумієте, розумієте, бо в ній є це життя.

³⁴⁸ Якщо взяти нас, це ніщо інше, як дикий гарбуз, тупоголові, розумієте, і в нас нема нічого, бо ми усі мертві в гріху та переступах. Ми всі перебуваємо в отакому-от стані. І якщо ми зможемо розпростертися, віддатися, що Бог візьме Свою пробірку для переливання — Ім'я Ісуса Христа, бо — “Нема іншого Імені під Небом, яким людина може спастися”, — і переливає це Життя Христа в нас. І тоді ми маємо *такого-от* роду віру — віру, яку мав Христос. А Христова віра засновувалася не на тих фарисеях, чи садукеех, чи на їхніх казанках, горщиках, та сковорідках, та їхньому обмиванні. Вона була заснована на Слові Бога, амінь, в такій мірі, що Христос був Словом, — Словом, що зробилося тілом. І тоді, коли ми зможемо настільки заповнитися Його Силою, що ми вміємо для наших власних думок, і наша віра стане істинною вірою, аллілуя, тоді Життя Христа переллється в нас. Ми стаємо живими Божими створіннями, місцем перебування, через яке Святий Дух зможе надсилати Свої яскраві благословіння, і ми перебуватимемо у постаті Христовій.

³⁴⁹ Ісус сказав: “Хіба не написано так? Ви засуджуєте Мене, що кажу: ‘Я — Син Божий’. Хіба не написано, що ‘Ви — боги’. Хіба не сказано так у вашому ж законі?” Подібно як з Мойсеєм, як з Іллею, як з отими пророками, що жили настільки близько до Бога, що Бог просто переливав Себе в них. І вони не самі промовляли, але Бог. “Не гадайте собі, що вам говорити, бо не ви говоритимете. Отець, що перебуває у вас — Він говоритиме”. І Слова його — вже не його, бо, його життя, він мертвий.

³⁵⁰ Якщо ти помреш, з людини викачують кров, бальзамують її. Проблема ж ось у чому — багато кого так і не забальзамували. Забери з людини кров — вона помре. І тоді, єдине, що треба зробити — влити в неї іншу кров; і вона знов оживе. Ти забрав кров.

³⁵¹ А зараз ми вливаємо Кров Ісуса Христа, розумієте, і це виявляє віру Ісуса Христа, чесноту Ісуса Христа, пізнання Ісуса Христа, стриманість Ісуса Христа, терпеливість Ісуса Христа, благочестя Ісуса Христа, братолюбство Ісуса Христа і любов Божу, котра є Ісус Христос. Він є та Голова, що керує тобою. А твоїм підніжжям є фундамент — віра. Амінь! Під контролем Голови, беремо...?...Отак от. Ось досконалий муж Божий, коли він має у своєму розпорядженні оці чесноти.

352 І ще, Бог представляє Свою Церкву як Наречену, як жінку. Бог представляє Свою Церкву як Наречену. І те, як Він веде кожную окрему людину до того, щоб бути Його сином, щоб увійти в ту Наречену, Він також вів Наречену протягом цих періодів [Брат Брангам постукує по дошці сім разів.—Ред.] поки Він не введе цю одну завершену Церкву в *оце*.

353 Мої ноги рухаються. Чому? Тому що моя голова говорить так. Отож, вони не можуть рухатися так, як моя рука, бо це мої ноги. Лютер не міг виконати того, що виконали ми, як не могли й методисти, бо вони були чимось іншим. Розумієте? Ноги рухаються, тому що голова каже так. І голова не скаже: “Тепер, ноги, станьте рукою. Вуха, стань оком”. Розумієте?

354 Але, кожен період, Бог помістив *оце* все у Свою Церкву та змодельовав це, виявивши, що кожна людина має *оце* все, володіє цими якостями. І *Оця* Істота, коли процес дійде до кінця, є Церквою Божою, що готова до Підхоплення. А *оця* ось істота, завершена — це слуга Божий у Церкві Божій, яка готова до Підхоплення. Слава! Розумієте, що я маю на увазі? Отак от. Ось все у повноті.

355 *Отут* ось прийшов муж, Павло, заклав фундамент. Іринеї почав доливати сюди *оце*. Наступний долив *оце*. Наступний долив *оце*. Наступний — *оце*, і *оце*, і *оце*, і так далі, поки доходить до останньої епохи. Але чим це є? Це той самий Дух.

356 Один дух, що перебуває у мені, каже: “Руки, візьміть ту коробку”. Той самий дух каже: “Ноги, зробіть крок”. Розумієте, що я маю на увазі?

357 І тоді, уся подоба твоєї істоти керується та контролюється цими речами, але вона не може бути під цілковитим контролем, поки вона цілковито не набуде у своє розпорядження ці якості.

358 Ви чули ви коли-небудь отакі слова? Ось, дозвольте мені сказати вам ось що. І будьте дійсно. . . Нехай це буде у вас на слуху. Розумієте? Ланцюг є найміцніший у своїй найслабшій ланці. Це так. Він не міцніший за свою найслабшу ланку.

359 Не має значення, як міцно тримаються *оці* ось, як тримається *оце*; якщо є слабка ланка — там вона й прорветься. І вона є не міцніша за свою найслабшу ланку. [Брат Брангам показує на своєму кресленні на дошці.—Ред.] Отож, якщо ти одержав, ти кажеш, що в тебе є *оце*, *оце*, *оце*, в тебе нема *оцього*, там вона й розірветься. Якщо в тебе є *оце*, і нема *отого* — там вона й розірветься. В тебе є *оце*, і нема *отого* — вона розірветься. *Оце*, і нема *оцього* — розірветься. *Оце*, і нема *оцього* — розірветься. Розумієте? І ти не можеш одержати *оце*, не маючи *оцього*.

360 Тож коли ти сам цілковито віддаси свою істоту, тоді Святий Дух просто виливається через тебе, у цих чеснотах,

тоді ти є живою шкінією. Тоді люди дивляться й кажуть: “Ось людина, що повна чесноти, пізнання (вона вірить Слову), стриманості, терпеливості, благочестя, братолюбства, повна любові Духа Святого. Бачите, ось вона, йде”. Що це таке? Постаць, на яку невіруючі можуть поглянути та сказати: “Існує християнин. Існує такий чоловік чи жінка, які знають, про що вони кажуть. Ви ще не бачили добрішої, ласкавішої, благочестивішої людини”. Тебе запечатано. Печатку видно з обох боків. Чи ти приходиш, чи відходиш, печатку видно так само. Отак от Розумієте? Коли чоловік чи жінка має у своєму розпорядженні *оце* ось, тоді сходить Верхівковий Камінь та запечатує їх у Царство Боже, котре є Дух Святий.

³⁶¹ І тоді Слово, приходячи *Звідси*, проявляється крізь кожну з цих істот, бачите, і робить з цієї завершеної Істоти Шкінію живого Бога, ходячий, живий взірець християнства. Ким був Христос — тим є оці люди, бо тут перебуває Його Життя. Вони у Христі. І їхнє життя є мертво та сховане у Христі, через Бога, та запечатане там Духом Святим. Перше до Коринтян 12. Це так. Розумієте? Ти вважавш себе мертвим, тоді ти народився від віри. І, тобі, чеснота та оці інші речі додаються до тебе, доки ти станеш досконалим, живим образом Бога. Це чудово?

³⁶² І, в такому разі, Бог також провів через це Сім періодів Церкви, щоб виявити сім сходинок, через які Він провів, будівництво Своєї людини у Свій образ, Він збудував завершену Церкву за Своїм образом. І, у воскресінні, це завершене Тіло буде воскреснено, щоб жити з Ним на віки вічні, бо це є Наречена. Розумієте? Тож це вирізається у кожному періоді, кожному періоді, що з'являвся.

³⁶³ І не забувайте, там вимагається ще більше. Пам'ятаєте, що сказав Павло тут у Євреям 11? Дозвольте—но мені просто прочитати вам децю, перш ніж ми будемо завершувати тут, всього хвилинку. І тоді ви. . . Виникає таке трохи незвичне відчуття, коли я. . . постійно, коли я читаю це. Я візьму до Євреїв 11, і я почну з 32-го вірша.

Що іще, що скажу ще? Бо не стане мені часу, щоб оповідати вам про Гедеона. . . про Варака, та. . . Самсона, та. . . Ефтая. . . Давида. . . та Самуїла. . . про пророків,

Що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, пащу левові загороджували,

Силу вогню гасили, вістря меча утікали, та зміцнялися від слабості, хоробрі були на. . . обертали в розтіч полки чужоземців.

Жінки діставали померлих своїх воскреслими. . . інші ж пройшли через катування, були катовані,

не одержавши визволення, щоб їм прийняти краще воскресіння,

364 *Отут ось унизу. Бачите? [Брат Брангам показує на своєму кресленні на дошці.—Ред.] Гаразд.*

А інші зазнали наруги . . . рани . . . бичування, так, і також . . . кайдани . . . в'язниці,

Камінням побиті бували, перепилювані, їх допитували, їх зарубували . . . мечами, тинялися в овечих та козячій шкурі, збідовані, та засумовані, та витерпілі.

(Ті, що світ не вартий їх) . . .

365 *Бачите, там у дужках, зверніть увагу, у своїй Біблії.*

. . . тинялися пустелями, та горами, та печерами, та проваллями земними.

. . . всі вони, мавши добре засвідчення через віру . . .

366 *Отут ось! [Брат Брангам показує на своєму кресленні на дошці.—Ред.]*

. . . мавши добре засвідчення через віру, не одержали обітниць, (Бачите?)

Бог передбачив щось краще для нас, щоб вони не без нас досконалість одержали.

367 *Ви розумієте це? Ці люди, що померли отут, залежать та очікують на нас. Тож оця ось Церква повинна прийти до досконалості, для того, щоб викликати воскресіння. А оті, душі під вістарем чекають, щоб ця Церква прийшла до Своєї досконалості — це коли прийде Христос.*

368 *І ця Церква, ви бачите, все меншає, у меншості. [Брат Брангам показує на своєму кресленні на дошці.—Ред.] Тут набагато гостріше, аніж оце ось, але тільки лиш з-за того, що я намалював отой хрест там, розумієте. Воно стає як вістря голки. Поки Церква, у меншості, має прийти до такого стану, що виникне таке саме служіння, яке залишило оце, через те, що повертається оцей Головний Камінь.*

369 *Тут є така немовби як невеличка виїмка, там, куди він буде ставитися, на звичайній піраміді. Це не просто верхівка, яку ставлять на вершечок. Там невеличкий виріжок, і він має бути там, бо з нього стікає вода.*

І коли це з'являється, ця Церква мусить бути підігнана.

370 *Оці всі, вся решта камінних брил у піраміді лежать настільки щільно, що між ними не можна просунути лезо голілки, вагою в тонни, лежать там. Як їх туди піднімали, вони не знають. Але їх покладено.*

371 *А отут зверху, коли з'явиться Верхівка піраміди, сама ця Піраміда, Тіло Христове повинно бути підігнане. Не*

просто якимось віровченням, чи наукою, чи чимось іще, через що ми проходимо. Вона має бути такою досконалою, як Христос, що, коли Він прийде, те служіння буде ідеально точним відлунням Його. Розумієте? Тоді настане Підхоплення, відхід Додому.

³⁷² Погляньте, де ми зараз живемо, у Лаодикії, де оця церква виявилася найгіршим церковним періодом з усіх. У Біблії, ми бачимо, що то був єдиний період церкви, коли Бог був поза церквою, стукав, намагався зайти у Свою ж будівлю. Віровчення та деномінації навіть виставили Його з Його ж церкви. “Ось, Я стою під дверима й стукаю. Коли хто відчусь спрагу та відчинить двері, Я увійду, буду вечеряти з ним”. Бачите? Ось воно, у цьому ось періоді церкви. Вони трохи-потроху виганяли Його, поки *отут* вони повністю не витіснили Його. Вони не захотіли мати з Цим нічого спільного.

³⁷³ Тож ви бачите сьогодні, де ми рухаємося. Навіть коли при завершенні Лаодикійський період Церкви стане таким формальним, що він та католицизм, який проломиться прямо *отут*, зйдуться разом та об’єднаються як одна велика церква. З федерацією церков, це те саме, що й католицизм.

³⁷⁴ Є лише одна розбіжність, якщо їм тільки вдасться подолати її — це прийняття причастя. Це єдине в спархії, що—що—що втримує католицизм та протестантизм від об’єднання — устав причастя. Католицька церква каже: “Це є тіло”. А протестанти кажуть: “Це представляє тіло”. Католики роблять з цього месо. Меса — на ній вони приймають причастя, сподіваючися, що їм пробачено. Протестанти приймають це вірою, дякуючи Богові, у причасті, що їм пробачено. Протестанти кажуть: “Нам пробачено”. Католики кажуть: “Ми сподіваємося, що нам пробачено”. Меса та причастя. Вони називають це месою; ми називаємо це причастям. Меса — це сподіватися, що це так. Причастя — це знати, що це є так, і дякувати Йому за це. Розумієте? І є тільки одна річ, на якій вони не можуть зійтися. Вони розберуться з цим.

³⁷⁵ О-о, воно виглядає дуже привабливо! Це об’єднається, щоб розпочати. . . Це—це почне усі. . . Що ж, Біблія сказала: “І ці звірі віддали свою владу розпусниці”, — розумієте, об’єдналися. Розумієте? Ідеально точно, те, що, як сказала Біблія, вони вчинять — вони роблять це зараз. Це прямо в процесі, на цьому ж тижні. Не те, щоб я мав що-небудь проти католиків, не більше, ніж проти протестантів.

³⁷⁶ Ви, методисти, та баптисти, та багато хто з вас, п’ятидесятники, коли ваші церкви увійшли до цієї федерації церков, коли ті побудували там у Нью-Йорку цей величезний морг, ту федерацію церков, це те саме, що й Об’єднані Нації та все інше. Намагаються об’єднати увесь протестантизм.

³⁷⁷ Отож, католики мудрі в цьому і збираються поставити цього папу Івана двадцять третього чи двадцять другого, який він там. Він намагається тихенько, покладливо привести усі протестантські віри та католицьку віру до однієї віри — в точності те, що, як сказала Біблія, вони зроблять. Отак от. А протестанти попадаються на це, ведуться, чіпляються та з головою кидаються у це.

³⁷⁸ Чому? Чому? Бо вони не ухопили *оці* ось складові. *Пізнання* — “Слово є правильним”. *Терпеливість* — “Ті, хто чекає на Господа”. Розумієте, що я маю на увазі?

³⁷⁹ Як сказав на днях той методистський єпископ, коли ті ухвалили це. І це відомо будь-кому, як, хто був інспіратором цього, в спробі вести те, щоб у церкві, тобто, у школі читалася певна молитва. І хотіли, щоб... Я думаю, то був якийсь пресвітеріанський молитовник або чийсь іще, а батьки подали в суд на школу, бо не погоджувалися на те, щоб у школі читалася ця молитва. І цей методистський єпископ виявився мудрим старим, він встав та сказав: “Це неправильно”. Сказав: “Це антиконституційно”. Він вловив цей душок. Він сказав: “Подібно як у нашій методистській церкві, — сказав він, — у нашій методистській церкві, — сказав, — багато хто з наших членів постійно говорять про безсоромність Голівуду, і дев'яносто п'ять відсотків їх все одно йдуть і дивляться це”.

³⁸⁰ В чому ж справа? Вони залишили *оце*. Саме так. Вони залишили це.

³⁸¹ В мене нещодавно була розмова тут у цьому кабінеті з одним служителем вищого рангу з однієї з найбільших методистських церков там у Фоллз-Сіті, з однієї з найдуховніших методистських церков там у Фоллз-Сіті. Виявляє те, що методистський період йде безпосередньо перед нашим періодом, п'ятидесятиницьким. І він сказав: “У Сент-Луїсі, Міссурі, десь три-чотири місяці тому провели одне дослідження та дізналися”. Можливо, сьогодні вранці цей чоловік сидить тут. Що ж, він є будівельником, який будував це, ремонтував цей будинок для нас. Методисти на Мейн-стріт, яким він належить, де пастором Брат Льюм та інші. Тож тоді ми дізнаємося, що там, що, я вважаю, сімдесят п'ять відсотків методистів, у дослідженні, у результатах по Сент-Луїсу, виявилось, що сімдесят з чимось відсотків методистів палють, а шістдесят вісім відсотків з них вживають алкогольні напої. Методисти! І, дивна річ, коли викладалися результати дослідження, тобто, порівнювали між жінками та чоловіками — жінок там було сімдесят, сімдесят з чимось відсотків проти п'ятидесяти відсотків чоловіків. Жінок палило та випивало більше, ніж чоловіків. Сімдесят відсотків, сімдесят з чимось відсотків, жінок було більше, ніж чоловіків.

382 Отож, що якби ми взялися за біблійну Науку щодо носіння шортів, та обстригання кіс, та все тому подібне, розумієте, де ведеться мова про благочестя, жінки, що сповідують благочестя та святість? Картярські вечірки та все інше, пліткарки, цокотухи, неспроможні втримати свого язика. Патякають язиком та розводять плітки, і подібне цьому. Як щодо чоловіків? Картярські вечірки, грають у гольф там напіводягнені, у якійсь безсоромного вигляду коротенькій одежині, і жінки вештаються там поруч. Недивно!

383 Бачили ту брудну інтригу, яку плетуть проти того проповідника, тюремного проповідника, сьогодні вранці? Так, панове. Я не вірю, що той чоловік винний у цьому. Що там зробили? Це Брат... Не можу пригадати його... [Хтось каже: “Ден Гілберт”.—Ред.] Так. Ден Гілберт, тюремний проповідник. Коли той чоловік увірвався та вбив Дена, тут декілька місяців тому, а зараз його дружина має народжувати. Звичайно ж, Ден мертвий, тепер вже неможливо зробити переливання крові тій дитині. Вона каже, що Ден згвалтував її, і це її... “Це дитина Дена”. Така... Я вірю цьому не більше, аніж тому, що—що у ворони голубине пір’я. Ні, панове. Я вважаю, що це брехня. Я вважаю, що Ден Гілберт був мужем Божим. І я вважаю, що це плутоці диявола.

384 Подібно як з отим, коли намагаються протягти ті молитви. Той старий єпископ-методист був досить розумним, щоб збагнути це. Якби йому, якби це пройшло, це було тільки інспіроване кимось іншим. Це так.

385 Точно як з цією проблемою поділу за расовими ознаками там на Півдні, те саме. Я вважаю, що людям повинно бути вільними. Я вірю, що ця країна стоїть за волю. Я не звинувачую містера Кеннеді за те, що послав туди військовій сили. Хоча я не прихильник “нового курсу”, та я не демократ. Я не республіканець. Я християнин. Тож я... Але я не вірю в таке. І я не вірю, що темношкірим слід продавати свої первородні права за таке. То була—то була республіканська партія. Кров Авраама Лінкольна подарувала свободу тим людям, бо він був благочестивим мужем. Я думаю, їм, принаймні, слід було б триматися своєї партії, якщо вони взагалі збираються голосувати.

386 Але я скажу вам одну річ, той хлопчина був там не тільки з-за того, що пов’язане з їхньою школою. Той хлопчина — громадянин. Він американець. Тут свобода для всіх. Колір шкіри людини не повинен нічого міняти. Ми всі... “Бог”, — сказано, — “від однієї людини створив усі крові, всі народи”. Ми всі є одно. Але, той хлопчина, він був вояком. Він ветеран. Він воював за те, що правильне. В нього було право

відвідувати школу. Це так. Але йому вистачало шкіл, куди він міг би ходити.

³⁸⁷ Ось у чому вся річ. Якщо ж ти проникнеш за лаштунки цього, там справа у цих сьогodenних деномінаційних справах, які інспірують це. Навіщо? Вони перетягують голоси темношкірих від республіканців до демократів, а ті через це продають свої первородні права. Це точна правда. Святий Дух не туг. . .

³⁸⁸ “Хто має мудрість”. “Хто має знання”. Саме так. Точно як оця церква, цієї теперішньої епохи, розпродас себе. Невже ви не бачите, що відбудуватиметься?

³⁸⁹ Мені все одно, чи записується це. Ось, я вже це сказав. Угу. Так. В чому ж справа? Моя матінка говорила: “Віддай дияволу належне”.

³⁹⁰ Один, хто вчинив єдину розсудливу річ — то був Кастро там. Так, панове. Він приїхав туди. А у капіталістів в руках були всі плантації цукрової тростини та все інше, вони. . . усе на золотому стандарті, як і Сполучені Штати. Що ж він зробив? Він викупив оті всі векселі. Діставав грошей, як міг. Що він зробив тоді? Він надрукував фальшивих грошей та поміняв валюту. Одразу ж ввів їх у обіг. Це єдине, що може зробити ця країна.

³⁹¹ Чи слухали ви якось уранці “*Лайф Лайн*”? Ще б пак, ви знаєте, це все одно що продавати векселі на золото. Векселі вже розкуплено. І на що витрачає гроші сьогodenній уряд? Гроші з податків, які будуть збиратися через сорок років від сьогodenі. Йй кінець. І це “*Лайф Лайн*” з Вашингтону, округ Колумбія, на усю країну. Вони розтринькують податки, і намагаються купувати закордонне. Що ж, вони просто роздають це направо й наліво. Хіба ви не бачите? Це в точності те, що вони—що вони чинитимуть. Розумісте? Чим це є? Отож, якщо ця країна розориться, єдине, що з нею може бути — це розорення. Єдине, що з нею може бути — це банкрутство.

³⁹² Ось єдина розумна річ, яку можна зробити — поміняти валюту. Але вони не зроблять цього, з цією сьогodenішньою допомогою. Золото цього світу належить римо-католицькій церкві. А що робитимуть ті — розпродаватимуть — “Ці багачі”, — і так далі, — “земні”, — як сказано у Біблії. Що вони робитимуть, перш ніж ті відпустять? Тютюнова компанія Брауна та Уільямсона, майже всі вони — католицькі, в будь-якому разі. І оці всі інші справи, що вони робитимуть? Вони приймуть це, і вони одержуватимуть гроші з Риму, і тоді вона продасть своє первородство. Рим підтримає її. Так, панове. Він підтримає це. А зараз вони набирають собі достатню кількість політиків, щоб їм вистачало, формує свій кабінет. Погляньте, чого хоче містер Кеннеді.

³⁹³ І одного дня, коли ви побачите це, не потрібно вже буде більше голосувати. Що воно дасть, голосування? Коли це надрукували в газетах та довели це перед громадськістю, і ті відмовилися робити з цим що-небудь. Коли довели, що по всій країні було налаштовано машини, за допомогою яких обрали містера Кеннеді, фальшивим голосуванням. Хіба не сказано у Біблії, що він прийде через оману? Авжеж, віроломство. Отож, я не проти демократичної партії, не більше, ніж проти республіканської партії, але я просто викладаю факти з Біблії. Що користі від голосування? Вони знають, хто буде там.

³⁹⁴ Хто з вас пам'ятає ту телепередачу, де було двоє жінок? І одна сказала: "Я голосуватиму за містера . . ." Тобто, жінка-протестантка сказала: "Я голосуватиму за містера Кеннеді".

Там сказали: "Чому?"

³⁹⁵ Промовила: "Бо, я думаю, він кмітливіший за містера Ніксона. Він буде кращим президентом".

³⁹⁶ Потім той сказав: "А ось католичка. 'За кого ви голосуватимете?'"

³⁹⁷ Вона відказала: "Я католичка, римо-католичка, вірна католичка". Вона сказала: "А я голосуватиму за містера Ніксона".

"Чому?"

³⁹⁸ Сказала: "Бо, я вважаю, кращим президентом буде містер Ніксон, бо він більш досвідчений. Він більш знайомий з комунізмом". Ця жінка сказала неправду.

³⁹⁹ В мене є . . . те, що в них називається "*Сутність нашої віри*" — найважливіша католицька книга, яку можна купити. І там говориться: "Якщо в бюлетені є католик, що висуває свою кандидатуру проти протестанта, якщо католик голосує за протестанта — їх відлучають від лона католицької церкви". Саме так. "А якщо на одну посаду висувають свою кандидатуру двоє католиків, відбирається той католик, який є більш вірний 'матінці-церкві', і треба голосувати за нього".

⁴⁰⁰ Бачите, як, той обман, що вони намагаються влаштувати? Віддають гроші, щоб скуповувати. Навіщо? Вони намагаються зламати це. І їм це вдається, і її зруйновано. А що це? Все на золотому стандарті. А золото цього світу належить католицькій церкві, ієрархії. [Хтось каже: "Сто шістдесят вісім мільярдів доларів".—Ред] Сто шістдесят вісім мільярдів. Отак от. Переведи її на золотий стандарт, і ви, люди, тільки номінально володієте своїми домами та всім іншим, але ви належите католицькій церкві. Ця країна належить католицькій церкві. Воно все повністю в такому полоні, через їхню валюту. Хіба не говорить так Біблія? Отак-от картину малює нам Біблія.

401 Що я намагаюся сказати, брате, сьогодні. Кажуть: “Це створить чудову церкву. Це об’єднає протестантизм”. Це виглядає непогано, як для тілесного ока, але знання цього світу — це глупота перед Богом.

402 “І Богові було до вподоби через дурість проповіді спасти загинулих”, — Божественним служінням, яке Він настановив у Своїй Церкві, щоб будувати Церкву на цих духовних вимогах, а не на чомусь з того, що земне.

403 Петро каже: “І що ви уникнули цьогосвітнього тління жадоби грошей, та жадоби порозважатися, та задоволень, та надмірності в їжі, та пияцтва, і хтивостей, що є в нас. Ви уникнули такого. І нині ви будетеся у живість. Я звертаюся тут до Церкви”, — сказав він. Отак от. Чи зрозуміли ви це? Чи дійшло це до вас? Чи вчули ви це, коли ми читали це тут у Другому Петра? Просто послухайте, що він каже тут, як прекрасно це написано тут, як він—він звертається тут. Гаразд. Послухайте-но його, як він говорить. Гаразд.

Петро, Симон Петро, слуга й апостол Ісуса Христа, до тих, хто . . . одержав з нами рівноцінну віру через праведність Бога та нашого Спасителя Ісуса Христа.

. . . мир нехай вам намножиться через пізнання Бога та через Ісуса Христа, нашого Господа,

Бо—бо Його Божественна сила подала нам усе . . .

404 Хто має впадувати цю землю та усе? [Хтось каже: “Святі”.—Ред.] Точно. “Для . . .” Так. Гаразд.

. . . для життя та побожності пізнанням Того, Хто покликав нас до слави в славу,

Завдяки їм нам даровано дорогоцінну . . . превелику обітницю, щоб через них вам стати причасниками Божественної природи, уникнувши тління (Послухайте-но це.), яке хтивістю розповсюдилося у світі.

405 Жадоба грошей, жадоба чогось значного, жадоба популярності — оце все мертво для віруючого. Нам все одно. Намет чи котедж — чого мені непокоїтися, жити чи померти, потонути чи затонути? Я зацікавлений ось у чому — у Царстві Божому. Чи утримаю я свій дім, утримаю я свою родину, що б там я не утримав — дайте мені підтримувати Христа, надію Слави.

406 Будуй мене, о Господи, в *Оце*. Нехай Христос буде моїм Головою, який діє крізь мене. На моєму фундаменті, моя віра, що в Ньому, нехай чеснота, пізнання, стриманість, терпеливість, благочестя та братолюбство діють у мені, о Господи — така моя молитва. Мені все одно — жити чи померти, потонути чи затонути, деномінація, не деномінація,

друг чи не друг. Нехай Оце діє в мені, нехай Христова чеснота, Його знання виливається, щоб мені бути спроможним навчати інших.

407 “Тому що Бог поставив у Церкві: апостолів, пророків, учителів, пасторів та євангелістів — всіх на вдосконалення та введення усіх цих чеснот в оце, задля тієї досконалості Приходу Сина Божого”. Кожен з *цих* каменів є з матеріалу, який взято з Отого. Матеріалом *Оцього* є Оте. Кожна з цих чеснот належить Йому, і це виливається з Нього, через них. Амінь.

408 Дванадцята година. Куди воно біжить? Амінь. Ви любите Його? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Ви вірите цьому? [“Амінь”.] Послухайте, дітки.

409 Сестра Кідд сказала сьогодні вранці: “Брате Білле, я не знаю, чи побачу я тебе ще”. Це мало не вбило мене. Розумієте? Вона думає, що старіє, і це так. Я молуюсь, щоб Бог ще довгий час не забирав її та брата Кідда.

410 Дозвольте мені сказати вам, ми не знаємо, як довго нам ще бути разом. Я не знаю, як довго я ще буду з вами. Бог може покликати мене з цього світу. Він може покликати мене на служіння на іншу ниву. Він може тебе кудись покликати. Ми не знаємо. Але, давайте—давайте-но досягати. Не допустіть, щоб це просто пролетіло над нами. Давайте приймемо це.

411 Ось воно, у Біблії. Ось воно, все вимальовано у прикладах. І якби в мене тільки був час зробити це! За один день цього не зробиш. Ви знаєте це. Але, можна було б ув’язати все це разом!

412 Дивіться-но, коли ми завершили з тією проповіддю там, ви бачили, що Дух Святий вчинив там на стіні, чи не так? Хто був тоді тут? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Бачили? Точно! Зійшов, накреслив те саме, Ангол Господній.

413 Бачите, це є правда. Не дозвольте, щоб це обминуло вас. Тримайтеся за це, дітки. Тримайтеся за це. Пам’ятайте, будуйте на своїй вірі, чесноті, пізнанні, терпеливості!

414 Отож, тут, здається, в мене тут був аркуш паперу, якщо він не випав десь у мене, коли я проповідував. Ось він. Дякую, тобі, брате. Дякую тобі вельми. Якщо ви захочете побачити це, і побачимо, чи буде тут дещо таке, щоб вам можна було . . . Може, це трошки акуратніший малюнок, ніж оцей там, щоб вам можна було скопіювати дещо з цього. Я просто причеплю його тут, і ви, звичайно ж, зможете поглянути на це та—та перемалювати це.

415 І я хочу, щоб ви взяли це, та вивчили це, та порівняли це, і потім діяли на основі цього. Не просто вивчати це, звіряти це, але діяти на основі цього, коли вивчите. Прикладіть це, зі щирістю, до себе. Не кажіть: “Ну, було чудово це почути”.

І для мене теж. Але, послухати це, і потім прийняти це — то зовсім інше. Розумієте? Розумієте? То зовсім інше. Розумієте?

⁴¹⁶ Існує сім кваліфікаційних вимог, щоб створити постать Божу. Є Сім періодів Церкви, за які Бог створив Церкву згідно цих вимог. І, щоб виконати це, в Нього було сім посланців. Сім, сім та сім. Розумієте? Сім — це Боже число завершеності, а три — це Боже число доведення до досконалості. Тож там три, три сімки. Тож, математично, духовно, Словом, свідоцтвом Духа Святого — воно усе довершує це. Давайте-но вивчимо його.

⁴¹⁷ Давайте, в такому разі, додавати до нашої віри оці складові, щоб нам прийти до повної постаті Христа, поєднаними благочестивою любов'ю, страхом Божим, з поштивістю один до одного в нашому серці, з глибокою пошаною один до одного, з братерською та сестринською добротою, ніякої вульгарності, нічого такого, але саме непорочність життя в Дусі Святому. Розумієте? Живіть разом, будьте християнами. Ходіть вірою. Нехай чеснота Божа струмує крізь вас, нехай буде пізнання Боже, коли стоїть питання про правильне та хибне. Коли диявол представляє дещо таке, що не є точно по Писанню, відійдіть від цього. Це так.

⁴¹⁸ Я уявляю, що ті апостоли не поводитися подібно нам. Вони просто ходили, мабуть, зовсім небагатослівні мужі, поки вони не ставали за кафедру. Вони приходили, і вони виконували те, що їм належало виконувати, і йшли собі. Так, панове. В них була влада. В них була сила. Вони не сперечалися з людьми. Вони знали, на чому стояли. Ось і все. Вони знали, в кого увірували. Вони постійно ходили в Дусі. Чинили тільки . . .

⁴¹⁹ Точно як я сказав одного вечора. Один легенький кивок голови — це все, що потрібно було зробити Богу, і їх тоді ніщо не зупинить. Вони не ставили питань, не розмірковували, не мурмотіли, не тривожилися, як ми, чи повинно їм робити *оце* чи *оте*. Вони йшли вперед та виконували це, все одно. Лише один легенький кивок голови від Бога — і це все, в той же момент. Чому? Як вони могли визначити, що то був кивок від Бога? Оці всі чесноти були в них отут, оці всі характеристики. І перший же легенький кивок від Бога був у відповідності з кожною часточкою *цього* та з Його Словом. Вони знали, що то Слово Боже, і вони йшли вперед. Ні про що інше не потрібно було тривожитися. Коли Бог говорив — вони йшли. Ми говоримо . . .

⁴²⁰ Бог говорить до нас, і ми скажемо: “Що ж, ми почнемо. Побачимо, чи зможемо ми жити цим Життям”. І, перше, що ти бачиш, хтось розстроює тебе. Що ж, точно, це диявол.

421 Побачили б ви, як він сьогодні вранці намагався не пустити мене на зібрання. Побачили б ви той один раз. Ой, я вам кажу! Щоразу, як я оголошую про якесь зібрання, я мушу воювати. А якщо я йду помолитися за хворого, і хтось помирає і неспасений, за десять хвилин буде тридцять дзвінків, якщо їм вдасться так швидко, щоб не пустити мене туди. “О-о, брате Брангаме, ви маєте зробити ось *це*”. Але ж там гине душа. Точно. Так.

422 Одного вечора мене покликали в одне місце. Один молодий чоловік, я розмовляв з ним у тому, як це називається, у супермаркеті, декілька років тому. Він став алкоголіком. Я знав цього хлопця, хороший приємний хлопчина, але він був грішником. І ось, його мати подзвонила. Я думаю, вона пару разів дзвонила Доку. Я . . . Подзвонила, а ті подзвонили Біллі, і—і врешті-решт, я отримав повідомлення. І коли я отримав це повідомлення, відверто кажучи, в мене ще ніколи не було такої боротьби, коли добрався до того хлопця.

423 І коли я дістався туди, він, бідолашний, вже не впізнавав мене. Він лежав там, непритомний, і тільки йшла якась маячня. Його батько намагався приспокоїти його та говорив: “Любий”. А чоловікові було п’ятдесят, приблизно п’ятдесят один рік. І говорив: “Любий, — *отак от*, — ляж спокійно”. А той намагався піднятися. Його руки були *отакі-ось* завтовшки. Хлопець був настільки вражений раком, що в ньому був один тільки рак. Рак був у всіх органах його тіла. Рак був навіть у його крові, у всьому. І він був там, намагався піднятися, і йшла отака-от маячня.

424 Я взяв його за руку, я сказав: “Вудроу, Вудроу, це брат Брангам”.

425 Його тато сказав: “Хіба ти не впізнаєш? Це ж брат Білл. Вудроу, це брат Білл”.

А той: “У-у. У-у. Гу-у-у”. *Отак*.

426 І його татко поглянув та сказав: “Біллі, ти приїхав трохи запізно”.

Я сказав: “Надто пізно не буває ніколи. Він ще тут”. В мене була битва.

427 І тоді інші хлопці, там були деякі інші хлопці, грішники, хтось з його родичів. Я сказав: “Отак, хлопці, будьте готові, бо ви прийдете до такого. Ви маєте підійти до такого. Розумієте? Може, не через рак. Може, ви прийдете через щось інше: десь на шосе, стікаючи кров’ю, чи щось таке. Ви маєте прийти до цього”. Ми поговорили з ними.

428 Я чекав побачити, що скаже робити Дух. Чекав. І, раптом я відчув той легенький кивок. “Поклади свої руки на нього”.

429 Я підійшов, сказав: “Всі схиліть свої голови”. Вони всі схилили голови, двоє чи троє молодих людей там.

430 Я поклав свої руки на нього. Я сказав: “Господи Боже, нехай цей хлопець прийде до пам’яті, щоб він знав, що робить, бо він має зустрітись з цим. Він помирає. Цей демон зв’язав його, і він відходить. І він допився до смерті, і ось він у такому стані. Я молю, щоб Ти був милосердний до нього”. І коли я помолився за нього, наступного ранку він сидів, розмовляв зі своїм татком.

431 Басті Роджерс, коли мене викликали туди у лікарню, нещодавно. Я був там того дня, після того, як я проповідував у Міллтауні, де зцілилася Джорджія Картер. Ви всі пам’ятаєте це. І там, коли брат Сміт, методистський проповідник, сказав: “Якщо хто прийняв хрищення в Ім’я Ісуса Христа, вийдіть з-під мого намету”, — отак от. Там на броді Тоттен, проводив там те зібрання. І, о-о, звинувачував мене в усьому, що тільки можна уявити. Я не сказав ні слова; просто продовжував далі. В мене було певне доручення. Господь виявив був мені видіння. Там десь було ягня, спіймане у пустелі. Ви всі пам’ятаєте це видіння, всі ви. Я думаю, пам’ятаєте. Ви пам’ятаєте його? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Певна річ. Гаразд. І я тоді йшов тією пустелею, шукав його.

432 Я пішов до броду Тоттен. Брат Райт там знає. Ми пішли туди, не знали, що робити. Я купив за десять центів ящикок з-під мила. Я збирався вийти туди, встати на нього та проповідувати. Він сказав, що сходить нагору, на верхівку пагорба, у своїх справах. Я пішов з ним. Там стояла велика стара баптистська церква, порожня. Господь сказав мені: “Зупинися тут”.

433 Я сказав: “Залиш мене тут, брате Райт”. Я зупинився. Він пішов і повернувся.

434 Я підійшов туди і не зміг відчинити дверей. Я сказав: “Господи, якщо Ти є в оцьому, Ти хочеш, щоб я потрапив до цієї церкви, відчини мені двері”. Я присів там та замислився.

435 Чую, як хтось іде; підійшов, і він сказав: “Доброго дня, як справи? Я так розумію, — сказав, — вам треба потрапити до церкви?”

Я сказав: “Так, добродію”.

Він сказав: “В мене є ключі”.

436 Розпочали зібрання. Перший тиждень — майже нікого. Першого вечора, моє зібрання — то був брат Райт та його родина. А наприкінці тижня не можна було знайти місця навіть на повір’ї, навряд чи. А те ягня все не приходило. Того часу отримав спасіння брат Холл, який зараз є тамтешнім пастором, всі інші. Я не міг знайти, де було те ягня. За якийсь час, нижче по схилу пагорба, ота дівчинка, що дев’ять років

та вісім місяців не піднімалася, лежала там, з церкви Христа. То була вона. Вам усім відома ця історія. Так, панове.

437 Того дня після обіду, коли Басті Роджерс, здоровий рославий ветеран, що був там. . . Я вийшов туди. І там була громада брата Сміта, сміялися з мене, глузували з мене за те, що хрестив в Ім'я Ісуса. Я зайшов у мулисті води броду Тоттен, де проводили. . . [Порожнє місце на стрічці.—Ред.] . . . річки там, і ревіли що було сили. Зі мною вийшло пара дияконів.

438 Я сказав: “Сьогодні я стою тут як представник Божого Святого Писання”. Я сказав: “Я читаю в Біблії тут, де Петро сказав: ‘Покайтеся, кожен з вас, охрестіться в Ім'я Ісуса Христа на відпущення вашого гріха’”. Я повернувся, віддав Книгу одному з дияконів.

439 Вийшов туди, і я сказав: “Кожному, хто воліє, хто розкаюється у своєму гріху, належить прийти”. Зайшов у воду, я сказав: “Мені здається, що Анголи зараз сидять на кожній гілці, спостерігають”. О-о, подумати тільки! В той день я охрестив десь дві чи три, всю його громаду, ті жінки у дорогих шовкових сукнях кидалися в воду, кричали щосили. Я охрестив усю його громаду в Ім'я Ісуса Христа. Ви знаєте це. В мене є фотографія цього. Так і було.

440 Що це було? Додай до своєї чесноти. Розумієте? Залиш усе як є. Бог знає, як це виконати. Бог знає, як привести оце все до здійснення. Нехай ті кажуть що захочуть. Не має жодної різниці. Просто рухайся далі.

441 Басті Роджерс був там, коли він побачив це, він сказав: “В такому разі я вірю цьому всім своїм серцем”. І він зайшов у воду, у своєму добротному одязі, та прийняв хрищення в Ім'я Ісуса Христа.

442 Десь три чи чотири роки тому мене викликали сюди до лікарні в Нью-Олбані. Він лежав там, помирав, рак геть сточив його. Лікарі визначили йому життя до наступного ранку. Сказали: “Він вже помирає”. Він сказав: “Негайно приїжджайте”.

443 Я зайшов до палати, коли я приїхав, щоб стати там та помолитися. Той сказав: “Біллі, там он у тому кутку кружляє веселка”.

444 І я озирнувся, щоб побачити. Я сказав: “Басті, це заповіт. Ти не помреш. Заповіт Крові спасє тебе”.

445 Я поклав свої руки на нього, сказав: “Господи Боже, як оте видіння там, яке доводить, що Ти тут. Твій заповіт є такий, що — ‘Ранами Його нас уздоровлено’”. Поклав свої руки на нього, і він там одужав. Його виписали додому.

446 І років п'ять чи чотири, десь чотири роки рибалив, ходив вгору та вниз по річці та все інше. І на тому місці, де

у стравоході був рак, там утворилося ущільнення, такий здоровенний вузел. Лікарі, ветерани шпиталю сказали йому, що в них є курс лікування кобальтом, за допомогою якого можна розширити його, щоб за раз проходило більше їжі. Йому було важко ковтати великі шматки, йому доводилося їсти дуже повільно. Він пішов туди, щоб це зробили. Я не знав, що він там.

⁴⁴⁷ Потім, коли йому зробили операцію, виявилось, що в нього від цього почалися конвульсії, і в нього стався параліч. Половину його тіла паралізувало. І єдине, що він був здатен робити — це напівплакати. І він брав олівець, *отак-от*, і вив: “у-у, у-у, у-у”. І він робив спроби писати, трусився отак, своєю здоровою рукою. Ліва половина його тіла була вражена паралічем. І він своєю рукою: “Ісус спасає, тисяча дев’яťсот якогось року”. Вони не могли цього зрозуміти.

⁴⁴⁸ І ось, коли його дружина сказала: “Брате Брангаме, я не розумію, що він цим хоче сказати”.

⁴⁴⁹ Я відказав: “Міссіс Роджерс, що він хоче сказати: у тисяча дев’яťсот такому-то році він одержав спасіння та прийняв хрищення в Ім’я Ісуса там. Це те, що є відкупленням зараз. Він не боїться помирати”.

⁴⁵⁰ Я сказав: “Господи Боже, збережи йому життя. Я молю про це, в Ім’я Ісуса, щоб Ти зберіг йому життя”. Поклав на нього руки. Параліч залишив його. Конвульсії припинилися. І він піднявся з ліжка. І зараз він на ногах, свідкує.

⁴⁵¹ Додай до своєї віри чесноту, додай до своєї чесноти пізнання, до свого пізнання — стриманість, до своєї стриманості — терпеливість, до своєї терпеливості — благочестя, до свого благочестя — братерську любов, до своєї братерської любові — Святого Духа, і прийде Христос. Тому що якраз трохи нижче Його. . . Святий Дух — це є Дух Ісуса Христа у Церкві, щоб проявляти ті чесноти. О-о, тільки подумати!

Отак, вже чверть на першу.

Люблю. . . люблю Його,
Бо Він перший полюбив мене

Ще ось *тут*, до того, як з’явилося будь-що.

І вик- . . . (Що Він вчинив тоді?) . . . мені
спасіння
На дереві Голгофи.

Як я став *оцим*? Бо Він перш полюбив мене.

Люблю Його, люблю Його,
Бо Він перший полюбив мене. . . (Ось у чому
причина.)

І викупив мені спасіння
На дереві Голгофи.

⁴⁵² Я даю урочисту обіцянку, цього ранку, Йому, від всього свого серця, що, Його допомогою та Його благодаттю, я молю, щоб мені шукати щоденно, не переставаючи, поки я не відчую, як кожна з цих вимог не заструмує в моєму зношеному тілі, що я зможу бути проявленням живого Христа. Бо Він став гріхом, подібним мені, щоб мені стати . . . прийти в праведність Божу, подібним Йому. “Він зайняв моє місце, Господи, дозволь мені тепер зайняти Його”. Бо Він помер задля цієї мети. Хто з вас дасть обіцянку про те саме, благодаттю Божою? [Громада каже: “Амінь”.—Ред.] Схиливши наші голови та піднявши наші руки.

Люблю . . .

⁴⁵³ Я даю урочисту обіцянку про це, Господи, ця церква дає цю обіцянку — “Повна постать Ісуса Христа!”

Він бо перший полюбив мене
І викупив мені спасіння
На дереві Голгофи.

62-1014М Постать Мужа досконалого
Скинїя Брангама
Джефферсонвілль, Індіана США

UKRAINIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

ПОСТАТЬ ДОСКОНАЛОГО МУЖА

ІІ ПЕТРА 1:1-8, ДІЇ 7:44-49

ЄВРЕЇВ 10:5, МАТВІЯ 5:48

ЕФЕСЯН 4:11-15, ЄВРЕЇВ 11:32-40

Креслення, яке брат Брангам зобразив на дошці й до якого звертався під час проповідування цього Послання.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org